

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΩΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Ν. ΟΙΚΟΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' ὁδοῦ εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματεσίου καὶ γκιστονομιῶν

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ (μετὰ εἰκόνα), μυθιστορία Οὐίλιαμ Κόλλινς, μετάφρασις Χαρ. Ἀννίνου. (Συν). — Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΕΟΡΩ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά (Συνέχεια τῆς «Βασίλισσας Μαργῶ»). — Ὁ ΤΥΦΛΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ, διήγημα ὑπὸ Α. Δ. Καρκαβίτσα.

ΕΤΗΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτέα:

Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ταῖς ἑξαρχαῖς 6, τῆ ἐξωτερικῆ 10
ΦΥΛΑΑ προηγούμενα λεπτὰ 20.

Ἐναλλαγὴ τῆς σκιάς καὶ τοῦ φωτός ἐπηύξανον τὴν φοδερὰν καὶ ἀπαίσιον ὄψιν τῆς ἐρήμης ἐκείνης τοπογραφίας. (Σελ. 19).

ΤΟΙΣ ΚΚ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ ΤΩΝ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ»

Ἀγξάντος τὴν 31ην Ὀκτωβρίου τοῦ Α' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται οἱ κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Β' ἔτος, νὰ ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν τῶν ἐγκαίρως, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τοῦ φύλλου.
Εἰς τε τοὺς συνδρομητὰς, τοὺς ἀνανεοῦντας τὴν συνδρομὴν τῶν, καὶ εἰς τοὺς ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου ἐγγεγραφομένους νέους, ἀποστέλλομεν δωρεὰν τὸ διήγημα

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΑΓΩΝΟΣ ΤΟ ΤΡΙΑΚΟΣΙΑΔΡΑΧΜΟΝ ΕΠΑΘΛΟΝ

Ἡ ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΑΙΝΣ
Μετάφρασις Χαραλάμπους Ἀννίνου

[Συνέχεια τῆς προηγούμενου φύλλου].

Προανέφερα ἤδη τὰς μικρὰς καὶ ἀσημάντους φροντίδας, αἵτινες φαίνονται ταράσσουσαι τὴν εὐστάθειάν του. Αἱ μεταβολαί, ἃς παρατήρησα ἐν αὐτῷ καὶ ἃς ἀνέγραψα ἤδη πιθανὸν κατὰ μέγα μέρος νὰ

προέρχωνται ἐκ τούτου. Προσπαθῶ νὰ πείσω ἑμαυτὴν, ὅτι οὕτως ἔχει, διότι δὲν ἐπιθυμῶ τόσο ἐνωρίς ν' ἀπολέσω πᾶσαν περὶ τοῦ μέλλοντος ἐλπίδα. Εἶνε ἀρκετὰ δυσάρεστον τῷ ὄντι καὶ δύναται νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῆς διαθέσεως οἰουδήποτε ἀνθρώπου, τὸ νὰ μανθάνῃ τι ἀπροσδοκῆτως ἀντίθετον πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν του, καθ' ἣν στιγμὴν εἰσέρχεται εἰς τὴν κατοικίαν του, ἐπικνηκᾶμπτων μετὰ μακρὰν ἀπουσίαν.

Καὶ τοιοῦτό τι πράγματι εἶδα νὰ συμβῆ εἰς τὸν σὶρ Πέρσιβαλ.

Τὴν ἐσπέραν τῆς ἀφίξεώς των ἡ ἐπιστάτρια κατῆλθε παρακολουθήσασά με εἰς τὴν εἴσοδον διὰ νὰ ὑποδεχθῆ τοὺς κυρίους τῆς καὶ τοὺς ξένους. Εὐθύς ὡς τὴν εἶδεν ὁ σὶρ Πέρσιβαλ τὴν ἠρώτησεν ἐὰν ἤλθῃ τις ἐσχάτως νὰ τὸν ζητήσῃ. Ἡ ἐπιστάτρια ἀπήντησε λαλοῦσα περὶ τοῦ ἀγνώστου ἐκείνου κυρίου, περὶ οὗ καὶ εἰς ἐμὲ εἶχεν

ὀμιλήσει, τοῦ ζητήσαντος νὰ μάθῃ πότε ἀκριβῶς ἔμελλε νὰ ἐπιστρέψῃ ὁ οἰκοδεσπότης. Ὁ σὶρ Πέριβαλ ἠρώτησε πῶς ἐκαλεῖτο ὁ κύριος· οὗτος ὅμως δὲν εἶχε φανερώσει τὸ ὄνομα του· ἠρώτησε πρὸς τίνα σκοπὸν ἤρχετο, ἀλλ' οὗτος δὲν εἶχε κρίνει καλὸν νὰ τὸ ὁμολογήσῃ· ἠρώτησε ποῖα ἦσαν περίπου τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀγνώστου καὶ ἡ ἐπιστάτρια προσεπάθησε νὰ τὰ περιγράψῃ· ἀλλ' ὑπῆρξεν ἀδύνατον νὰ ὀρίσῃ, περιγράφουσα τὸν ἀγνωστον ἐπισκέπτην ἐξωτερικὰ σημεῖα τοιαῦτα, ὥστε νὰ διαφωτίσῃ τὸν κύριόν της. Ὁ σὶρ Πέριβαλ συναφρωθῆν, ἔτυψε τὸ ἔδαφος διὰ τοῦ ποδὸς μετ' ἀνυπομονησίας καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν πύργον ἀμεριμνῶν περὶ τῆς παρουσίας τῶν παρεστώτων. Δὲν δύναμαι νὰ ἐξηγήσω πῶς τόσον ἀσήμαντος περιστασις τὸν ἐτάραξεν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν. Ἦτο ὅμως ἀναμφιβόλως τεταραγμένος καὶ ὑπὲρ τὸ δέον μάλιστα.

Τέλος πάντων θεωρῶ προτιμότερον ν' ἀπόσχῃ ἀπὸ τοῦ νὰ ἐξενέγκω ὀριστικὴν κρίσιν περὶ τῶν τρόπων του, τῆς γλώσσης του, τῆς συμπεριφορᾶς του, ἐντὸς τῆς οἰκίας του, ἐφ' ὅσον διαρκοῦσιν αἱ ἀγνωστοὶ ἀφορμαὶ, αἵτινες προδήλως ταράττουσι τὸ πνεῦμά του. Στρέφω λοιπὸν τὴν σελίδά καὶ ἡ γραφίς μου χορηγεῖ προσωρινὴν ἀνακωχὴν εἰς τὸν σύζυγον τῆς Λαύρας.

Εἰς τὸν κατάλογόν μου ἔρχεται ἡ σειρά τῶν δύο νεηλύδων, τοῦ κόμητος καὶ τῆς κομήσσης Φόσκου. Ἄς περιγράψωμεν διὰ βραχέων πρώτην τὴν κόμησσαν διὰ νὰ τελειώσωμεν τὸ γρηγορώτερον μετὰ τὰς γυναῖκας καὶ μετ' οὗτο εἰς αὐτὰς ἀνάγεται.

Βεβαίως δὲν ἦτο ποσῶς ὑπερβολικὴ ἡ διαβεβαίωσις τῆς Λαύρας ὅταν μοὶ ἔγραψεν, ὅτι μετὰ δυσκολίας ἔμελλον ν' ἀναγνωρίσω τὴν θεῖαν της. Οὐδέποτε εἶδα τῷ ὄντι προσελθούσαν μετὰ τὸν γάμον τοιαύτην μεταβολήν, οἶαν ὑπέστη ἡ κυρία Φόσκου.

Ὅτε ἀκόμη ἐκαλεῖτο ἐν ἡλικίᾳ τριάκοντα ἑπτὰ ἐτῶν Ἐλεονώρα Φαίρλη, ἡ ὀμιλία της ἦτο κενή, ἐπιτετηδευμένη καὶ φορτικὴ, διήρχετο δὲ τὸν βίον της βασιανίζουσα τοὺς ἀνήκοντας εἰς τὸ ἕτερον φύλον ἀτυχεῖς διὰ τῶν μυρίων ἐκείνων μικρῶν ἀπαιτήσεων, ἃς γυνὴ ματαιόδοξος καὶ ἀνόητος δύναται νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τὴν ἀκαταπόνητον ἐπιμονὴν τῶν ἡμετέρων κυρίων καὶ δεσποτῶν. Ἀφοῦτο ἔγεινε κυρία Φόσκου καὶ φέρε εἰς τὴν βράχιν τεσσαράκοντα τρεῖς ἀνοίξεις, μένει καθήμενὴ ἐπὶ ὄρας ὀλοκλήρους χωρὶς ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα, ὡς νὰ ἦτο τοῦτο πεπηγός. Τὰς πρώην πρώην περὶ τοὺς κροτάφους ἀπαισίας καὶ γελοῖως συνεστραμμένας τρίχας ἀντικατέστησαν νῦν μικροὶ βόστρυχοι ἐπιμεμελημένοι, οἱ οἱ τῶν φανακῶν τοῦ παλαιοῦ συρμοῦ. Κεκούφαλος εὐπρεπής, ὁ μόνος ἀρμόζων εἰς ἡλικιωμένας κυρίας, σκέπει καλῶς τὴν κεφαλὴν της, χάρις δ' εἰς αὐτὸν διὰ πρώτην φορὰν ἐπὶ ζωῆς της ἀποκτᾷ τὸ ἦθος γυναικὸς κοσμίας καὶ ἀξιοτίμου. Οὐδεὶς—ἐκτὸς τοῦ συζύγου της, ἐννοεῖται—βλέπει πλέον ἐν αὐτῇ ὅ,τι ἔβλεπον πάντες ἄλλοτε, τοῦτέστι θέμα ἐξαίρετον

πρὸς ὀστεολογικὴν μελέτην, καταλληλότερον ὅπως σπουδάσῃ τις τὸ μέρος, ὅπερ κατέχουσιν αἱ ὀμοπλάται καὶ αἱ ἀμφοτέρωθεν κλεῖδες εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ γυναικείου σώματος. Φέρουσα πάντοτε μόνυχρον καὶ ὑμῶροθυμον φόρεμα φαῖον ἢ μέλαν, ἀνερχόμενον μέχρι τοῦ τραχήλου, ἐνδυμασίαν δηλαδὴ ἣτις θὰ τὴν ἔκαμνε νὰ ἐκραγῇ εἰς γέλωτας ἢ νὰ θοινήσῃ πικρῶς κατὰ τὴν ἰδιοτροπίαν τῆς στιγμῆς, ἐνόσφ ἦτο ἄγαμος, κάθηται ἄφωνος εἰς μίαν γωνίαν, ἐνῶ αἱ λευκαὶ καὶ ξηραὶ χεῖρές της—τόσον ξηραὶ, ὥστε φαίνονται ὅτι οἱ πόροι τοῦ δέρματος ἐκλείσθησαν διὰ κόνεως κιμωλίας—ἀσχαλοῦνται ἀδιακόπως ἢ εἰς ἀτελεῦτητόν τι κέντημα ἢ εἰς συστροφὴν ἀνακριθιμῶν σιγαρέτων, πρὸς χρῆσιν ἰδιαίτεράν τοῦ κυρίου κόμητος. Κατὰ τὰς σπανίας στιγμᾶς, καθ' ἃς οἱ ὀφθαλμοὶ της, οἱ ἔχοντες ψυχρὸν κυανοῦν χρῶμα, καταλείπουσι τὸ ἔργον της, στρέφονται τακτικῶς πρὸς τὸ μέρος τοῦ συζύγου της, μετὰ τὸ βλέμμα ἐκείνου τῆς ἀβόλας κινητικῆς, μετὰ τὸ ὅποσον βλέπομεν καθ' ἐκαστὴν κυτταζόμενα τὸν πιστὸν κύνα. Τότε μόνον δύναται τις νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἐπέρχεται ἐσωτερικὴ τις τῆξις ὑπὸ τὸ περιεχόμενον τοῦ παγετοῦ, ὅταν τὴν βλέπῃ—ὡς μοὶ συνέβη ἀπαξ ἡ δις—καταστέλλουσαν τὰς ὀρμὰς τῆς θηριώδους ζηλοτυπίας, ὑφ' ἣς φαίνεται κατεχομένη κατὰ πάσης ἐν τῷ πύργῳ διαμενούσης γυναικός, μὴ ἐξαιρουμένης τῆς θεραπεινίδος, μετ' ἣς ἤθελε ὀμιλήσει ὁ κόμης ἢ ἐφ' ἣς ἤθελε προσηλώσει τὸ βλέμμα μετὰ τινος ἐνδιαφέροντος, μετ' ἰδιαίτερας τινὸς προσοχῆς. Ἐκτὸς τῆς ἐξαίρεσεως ταύτης, εἶνε πάντοτε τὴν πρώτην, τὴν μεσημβριαν, τὴν ἐσπέραν, ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τῆς οἰκίας, εὐδίας οὔσης ἢ κακοκαιρίας, ψυχρᾶ ὡς ἀγαλμα, ἀκαίσθητος ὡς τὸ μάρμαρον, ἐξ οὗ τὸ ἀγαλμα κατεσκευάσθη. Ἡ ἔκτακτος αὕτη μεταβολή, ἡ ἐπιτελεσθεῖσα ἐν αὐτῇ, εἶνε βεβαίως βελτιώσις, καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς συνήθειας ἐν τῇ κοινωνίᾳ σχέσεις, ἐπειδὴ δι' αὐτῆς ἐγένετο γυνὴ εὐγενῆς, ἡμιστὰ φλόρος, ποσῶς ἐνοχλητικὴ καὶ βλαβερὰ εἰς τοὺς ἄλλους. Ἄν καὶ κατὰ τὸ ἐσωτερικὸν ἐβελτιώθη ἡ ἐγένετο χειρότερα, τοῦτο εἶνε ἄλλο ζήτημα. Παρετήρησα ἐνίοτε ἐπὶ τῶν συνεσφιγμένων χειλέων της αἰφνιδίον μεταβολὴν ἐκφράσεως καὶ εἰς τὴν γαλήνιον φωνὴν της τόνους τραχεῖς, ἐπίσης αἰφνιδίους, ἐκ τῶν τεκμηρίων δὲ τούτων ἐγεννήθη ἐν ἐμοὶ ἡ ὑπόψια ὅτι ἐν τῇ παρούσῃ καταστάσει τῆς κρυψινόικος της τηρεῖ ἐντὸς αὐτῆς καθειργμένα τὰ κινδυνώδη στοιχεῖα τοῦ ἡθικοῦ αὐτῆς ὀργανισμοῦ, ἅτινα ἀπῆλλαγμένα πάντως δεσμοῦ ἐξεδιλοῦντο συχνὰ κατὰ τὸν προγενέστερον ἐλευθέρον αὐτῆς βίον. Πιθανώτατα ἡ ἰδέα μου νὰ εἶνε ἐσφαλμένη. Ἄλλ' ἢ ἐντύπωσίς μου εἶνε τοιαύτη, φρονῶ δὲ ὅτι εἶνε ὀρθή. Ἄλλως τε ὁ καιρὸς θ' ἀποδείξῃ τοῦτο.

Καὶ ὁ γόης, οὗ ἡ θαυμαστὴ ῥαβδος ἐπενήργησε τοιαύτην θαυμαστὴν μεταβολήν, ὁ ξένος ἐκεῖνος σύζυγος, ὅστις κατάρθωσε νὰ δαμάσῃ Ἀγγλίδα ἰσχυρογνώμονα εἰς τοιοῦτο σημεῖον, ὥστε μετὰ δυσκολίας

ἀναγκωρίζουσιν αὐτὴν οἱ συγγενεῖς της, ὁ κόμης αὐτὸς τις εἶνε; Τί νὰ εἶπω περὶ αὐτοῦ;

Ἰδοὺ ὁ ὀρισμὸς αὐτοῦ εἰς δύο λέξεις. Φαίνεται ἀνὴρ ἱκανὸς νὰ δαμάσῃ οἰονδήποτε πλάσμα. Ἐὰν ἀντὶ γυναικὸς ἐνυμφετο τίγριν, ἢ τίγρις θὰ καθίστατο εἰς ἄκρον χειροῦνης. Ἐὰν ἐνυμφετο ἐμέ, θὰ τῷ κατεσκευάζον καὶ ἐγὼ σιγαρέττα, ἀπαράλλακτα ὅπως ἡ σύζυγός του, καὶ θὰ ἔμενον ἄφωνος ὑπὸ τὸ βλέμμα του ὅπως μένει καὶ αὐτὴ ὀσάκις τὴν παρατηρεῖ μετ' ἰδιαίτερόν τινα τρόπον.

Φοβοῦμαι σχεδὸν νὰ τὸ ὁμολογήσω καὶ εἰς αὐτὰς ἀκόμη τὰς ἀποκρύφους σελίδας. Ἐβεῖλκυσε τὸ ἐνδιαφέρον μου, μ' ἐσαγήνευσε, μ' ἔκαμε νὰ αἰσθανθῶ συμπαθεῖαν ὑπὲρ αὐτοῦ! Κατὰ τὸ βραχὺ διάστημα δύο μόλις ἡμερῶν κατάρθωσε νὰ μοὶ ἐπιβάλλῃ κρίσιν εὐνοϊκὴν περὶ αὐτοῦ, ἀδυνατῶ δὲ καὶ ἐγὼ ἡ ἰδία νὰ ἐξηγήσω πῶς συνέβη τὸ τοιοῦτο θαῦμα.

Νῦν ὅτε σκέπτομαι περὶ αὐτοῦ πρῶτον καὶ τῇ ἀληθείᾳ συναισθανομένη πόσον ζωηρῶς ἐνετυπώθη ἡ εἰκὼν του εἰς τὸ πνεῦμά μου! . . Πῶς συμβαίνει ὥστε ἡ εἰκὼν του νὰ διατηρῆται εἰς τὴν μνήμην μου εὐκρινεστέρα ἢ ἡ τοῦ σὶρ Πέριβαλ, ἢ τοῦ κυρίου Φαίρλη, ἢ τοῦ Βάλτερ Χαρτράϊτ καὶ οἰονδήποτε ἄλλου ἀπόντος ἀτόμου, ἐξαίρεσει μόνως τῆς Λαύρας; Ἀκούω τὴν φωνὴν του ὡς νὰ ἦτο παρὼν καὶ μοὶ ἀπέτεινε τὸν λόγον. Τὴν χθιστὴν συναμιλίαν του ἐνθυμοῦμαι ἀκεραίαν ὡς νὰ τὴν ἤκουσθην μόλις πρὸ μιᾶς στιγμῆς. Καὶ τώρα πῶς νὰ τὸν περιγράψω! . . Εἰς τὸ ἐξωτερικόν του, εἰς τὴν συμπεριφορὰν, εἰς τὰς ἔξεις του ὑπάρχουσιν ἰδιοτροπίαι, ἃς θὰ κατέκρινα σφοδρᾶ, ἃς θὰ κατεδικάζον ἀνηλεῶς εἰς τὴν κωμωδοποίησιν ἂν τὰς ἐβλεπα εἰς ἄλλον. Πῶς συμβαίνει ἄρα γε, ὥστε νὰ μὴ δύναμαι νὰ τὰς κατακρίνω ἢ νὰ περιπαίξω βλέπουσα αὐτὰς εἰς αὐτόν.

Παραδείγματός χάριν εἶνε ὑπὲρ τὸ δέον παχύς. Μέχρι σήμερον οἱ εὐσάρκιοι ἄνδρες ἀνεξαιρέτως μοὶ ἀπῆρσαν. Ἐπολέμησα ἔμμανῶς τὴν κοινῶς παραδεδεγμένην δοξασίαν, ἣτις θεωρεῖ ἀδιαχωρίστως συνδεδεμένην τὴν ὑπερβολικὴν εὐσαρκίαν μετὰ τὴν ὑπερβολικὴν ἀγαθότητα τοῦ χαρακτῆρος. Πολλοὶ διατείνονται, ἔλεγον, ὅτι μόνον οἱ φύσει ἀγαθοὶ παχύνουσι καὶ ὅτι ἡ φυσικὴ προσθήκη ποσότητός τινος σαρκὸς ἐξασκεῖ ἐπίδρασιν ἀπειθείας συντελοῦσαν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἀγαθῶν ἰδιοτήτων τῶν ἀτόμων. Ἀνεσκέυαζον πάντοτε τοὺς δύο τούτους ἐπίσης μαρῶδες καὶ ἀνυποστάτους ἰσχυρισμοὺς ἀναφέροντα τὸ παραδειγμα ἀνδρῶν λίαν εὐσάρκων, οἵτινες ὑπῆρξαν φαῦλοι, διεφθαρμένοι, σκληροὶ ὅσον καὶ οἱ ἰσχυρότατοι τῶν συγχρόνων των. Ἦρώτων ἐὰν ὁ Ἐρρίκος Η' ἦτο ἀνὴρ χαρακτῆρος ἀξιεπύστου· ἐὰν ὁ Ἀλέξανδρος ΣΤ' ἦτο ἀγαθὸς ἄνθρωπος· ἐὰν ὁ δολοφόνος Μάνιγκ καὶ ἡ ἀνταξία αὐτοῦ σύζυγος δὲν ἦσαν προικισμένοι δι' εὐσαρκίας ὀπωσοῦν ἀξιοσημείωτου. Ἐὰν αἱ ἔμμισθοι τροφοὶ, τάξις γυναικῶν διακρινομένων ἐν Ἀγγλίᾳ διὰ τὴν προικισμῶδη αὐτῶν σκληρότητα, δὲν

εἶνε κατὰ τὸ πλεῖστον γυναῖκες ἐκ τῶν μάλιστα εὐσάρκων. Καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐπολλαπλασίαζον τὰ παραδείγματα, ἅτινα εὕρισκον προχείρως ἄλλοτε μὲν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ καὶ ἄλλοτε ἐν τῇ νεωτέρᾳ ἱστορίᾳ, ἐν τῇ ἀνωτέρᾳ εἴτε ἐν τῇ κατωτέρᾳ τάξει τῆς ἀνθρωπότητος. Καὶ ὅμως καίτοι εἶχον τοιαύτας ἐρριζωμένας βαθείας πεποιθήσεις, ἅς ὑπερήσπιζον μετὰ ζέσεως καὶ εἰς ἃς καὶ τώρα εἰσέτι ἐμμένω, ὁ κόμης Φόσκος εὐσάρκος ὡς ὁ Ἑρρίκος Ἡ' ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων χωρὶς ποσῶς νὰ τὸν ἐμποδίση ἢ νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ ἢ εὐσαρκία του κατέκτησε τὰς συμπαθείας μου! Τῇ ἀληθείᾳ εἶνε πρᾶγμα ἀκατανόητον.

Μήπως τῷ ἐχρησίμωσεν ὡς διαβατήριον ἢ μορφή του;

Ἰσως πράγματι εἶνε ἡ μορφή του. Ἀναπαριστᾷ αὐτὴ ἐν πολλοῖς τὴν αὐτοκρατορικὴν μορφήν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος. Τὰ χαρακτηριστικὰ του ἔχουν τὴν μεγαλοπρεπῆ ἐκείνην κανονικότητα, ἐφ' ἣ διεκρίνοντο τὰ τοῦ ἐξόχου ἐκείνου στρατηλάτου, τὴν ἐκφρασὴν τῆς ἐπιβλητικῆς ἐκείνης γαλήνης, τῆς ἀδιασειστού ἐκείνης ἰσχύος, ἣτις ἐφαινότο ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ῥηθέντος μεγάλου ἀνδρός. Ἡ καταπληκτικὴ αὐτὴ ὁμοιότης μοι ἐνεποίησεν εὐθὺς ἐντύπωσιν· ἀλλ' ἐκτὸς αὐτῆς καὶ ἄλλο τι ἐν αὐτῷ ὑπάρχον ἐπίσης μοι προύξενσεν ἐντύπωσιν βαθυτέραν. Ἡ ἐπιδράσις αὐτῆ, ἣς σπουδάζω τὴν ἀφορμὴν εἶμαι βεβαία ὅτι προέρχεται ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του. Οὐδέποτε εἶδον ὀφθαλμοὺς φαίους τόσο βαθεῖς καὶ τόσο ἀνεξιχνίαστον ἔχοντας ἐκφρασιν, ἐκτοξεύοντας ἐνίοτε λάμπεις παγεράς, ἀπαστραπτούσας, ἀκατανικήτους, αἵτινες μ' ἐξαναγκάζουσι νὰ τὸν κυττάζω ὁσάκις ὁμιλεῖ καὶ ὅταν τὸν κυττάζω, μοι ἐπιβάλλουσιν αἰσθησίαν τινα, ἣν ἐπεθύμουν ν' ἀποφύγω. Ἄλλα τινὰ μέρη τοῦ προσώπου καὶ τῆς κεφαλῆς του ἔχουσιν ὡσαύτως τὴν ἐξαιρετικὴν τῶν ἰδιοτήτων. Ἡ χροιά του, ἐν παραδείγματι, εἶνε κιτρινή, νοσηρά, τόσο ἀσύμφωνος μὲ τὸ βαθύ μέλαν τῆς κόμης του, ὥστε ὑποπτεύω μὴπως φέρει φενάκην· ἡ ὄψις του δὲ εἰς ἣν τὸ ξυρᾶριον δὲν ἀφίνει ν' ἀναρῶν οὐδὲ ἡ ἐλαχίστη θριξίς, εἶνε λειοτέρα τῆς ἰδικῆς μου καὶ ἐντελὲς ἀπηλλαγμένῃ ῥυτίδων, ἂν καὶ κατὰ τὸ λέγειν τοῦ σίρ Πέρισβαλ, πλησιάζει ἤδη πρὸς τὸ ἐξηκοστὸν ἔτος. Ἄλλὰ δὲν εἶνε τὰ ἰδιαίτερα ταῦτα τοῦ ἐξωτερικοῦ του γνωρίσματα, ἅτινα μὲ παρακινουσι νὰ τὸν θεωρῶ διάφορον πάντων τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων οὐς εἶδα μέχρι τοῦδε. Τὸ τάσσον αὐτὸν ὑπεράνω τῆς συνήθους καὶ χυδαίας τῶν ἀνθρώπων, τάξεως εἶνε, καθόσον δύναμαι τὴν στιγμὴν ταύτην νὰ κρίνω, ἡ παράδοξος ἐκφρασίς καὶ ἡ ἔκτακτος ἰσχύς τοῦ βλέμματός του.

Δὲν εἶνε ὡσαύτως ἀπίθανον νὰ συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ προσελκύσωσιν ἐπ' αὐτοῦ τὴν εὐνοϊάν μου ἢ συμπεριφορὰ του καὶ ἡ ἀκριβὴς γνῶσις τῆς γλώσσης μας. Ὅσάκις ἀκροᾶται κυρίας τινὸς λαλούσης, δεικνύει ἀτάραχον σεβασμόν, προσοχὴν, ἐνδιαφέρον, ὁσάκις δὲ ὁμιλεῖ πρὸς αὐτήν, μεταχειρίζεται τὴν ἀπόκρυφον ἐκείνην ἡδύτη-

τα ἐν τῇ φωνῇ, προσόντα, ἅτινα ὀφείλω ὡς γυνὴ νὰ ὁμολογήσω ὅτι σαγήνεουσι τὴν συμπάθειαν οἰασθήποτε γυναικός. Εἰς τοῦτο πολὺ τὸν βοηθεῖ ἡ ἔκτακτος εὐκολία μεθ' ἣς λαλεῖ τὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν. Πολλὰκις εἶχον ἀκούσει νὰ γίνηται λόγος περὶ τῆς ἀξιοσημειώτου εὐχερείας, μεθ' ἣς τινες τῶν Ἰταλῶν κατορθοῦσι νὰ ἐκμανθῶσι τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν, τόσον τραχεῖαν καὶ ἀνώμαλον ἐν παραβολῇ πρὸς τὴν ἰδικὴν τῶν ἄλλων πρὶν συναντήσω τὸν κόμητα Φόσκον, ἐθεώρουν ἀδύνατον ὅτι ξένος ἠδύνατο νὰ λαλή τὴν ἀγγλικὴν μετὰ τόσης εὐκολίας καὶ ἐντελείας. Ὑπάρχουσι στιγμαὶ, καθ' ἃς ἀδύνατον ἀποβαίνει νὰ ἐννοήσῃ τις ἐκ τῆς προφορᾶς του ὅτι ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος δὲν εἶνε συμπατριώτης μας· ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὴν προφορὰν, ὀλίγους Ἀγγλοὺς γινώσκω δυναμένους νὰ λαλῶσι τόσο ἀδιστακτικῶς καὶ ἀνευ ἐπανκλήσεων, ὡς ὁ κόμης. Συμβαίνει ἐνίοτε νὰ κατασκευάζῃ τὴν φράσιν τοῦ που καὶ που κατὰ σύνταξιν ξένην· ἀλλ' ἀκόμη μέχρι τοῦδε δὲν τὸν ἤκουσα μεταχειριζόμενον κακόν τινα ὄρον ἢ διατάζοντα ἔστω καὶ πρὸς στιγμὴν περὶ τὴν ἐκλογὴν λέξεως.

Πάντα τὰ λεπτὰ καθέκαστα, δι' ὧν διακρίνεται ὁ παραδοξὸς αὐτὸς ἀνὴρ, φέρουσι τὸν τύπον καταπληκτικῆς ἰδιοτροπίας καὶ εἶνε τόσο ἀντιθετὰ πρὸς ἄλληλα, ὥστε ἐμβάλλουσι τὸ πνεῦμα εἰς ἀμηχανίαν. Οὕτω, χάριν λόγου, ἐνῶ εἶνε παχὺς, ἔχει εἰς τὰς κινήσεις του ἐλαφρότητα καὶ εὐχέρειαν θαυμαστὴν. Περιφερόμενος ἐντὸς τῆς αἰθούσης προξενεῖ ὀλιγώτερον θόρυβον ἀφ' οἰκνότητος γυναικῶν. Τὸ δὲ περιεργότερον, μὲ ὄλην τὴν φαινομένην δύναμιν τοῦ χαρακτήρος του καὶ τὴν ἀναμφισβήτητον τοῦ πνεύματός του ὑπεροχὴν, ἔχει νευρικὴν εὐαισθησίαν, ἣτις θὰ ἦτο ὑπερβολικὴ καὶ εἰς τὴν ἀσθενεστάτην ἐξ ἡμῶν τῶν γυναικῶν. Κρότος τῆς αἰφνιδίως τὸν κάμνει ν' ἀνασκιοτᾷ, χωρὶς νὰ προσπαθῇ ν' ἀποκρύπτῃ τὴν ἀδυναμίαν του ταύτην. Χθὲς ἐφρικία καὶ ὁ πούς αὐτοῦ ἔτυπτε τὸ ἔδαφος σπασμωδικῶς, διότι ὁ σίρ Πέρισβαλ ἔδερν ἓνα τῶν κυνῶν του ἀτακτῆσαντα. Τῇ ἀληθείᾳ θὰ ἠδίκουν τὴν εὐστάθειάν μου, τὴν ἀνδρικὴν μου ἀπάθειαν, ἐὰν συνέκριναν τὸ ἰδικόν μου ἰδίωμα μὲ τὸ τοῦ κόμητος.

Ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἀνωτέρω τελευταίου ἐπεισοδίου μοι ἐνθυμίζει καὶ ἑτέραν παράδοξον ἰδιοτροπίαν, ἣν νομίζω ὅτι παρέλειψα ν' ἀναφέρω, τὴν ἔκτακτον δηλονότι στοργὴν, ἣν τρέφει πρὸς τινὰ εἶδη εὐνοουμένων του ζώων. Ἄφησεν εἰς τὴν πατρίδα του, ὡς φαίνεται, μέρος τῆς ζωολογικῆς του συλλογῆς, ἐκόμισεν ὅμως ἓνα ψιττακόν, δύο κανάρια καὶ ἀρκετοὺς ἰνδικούς μῦς. Αὐτοπροσώπως παρέχει εἰς τοὺς ἀλλοκότους προστατευομένους του πᾶσαν περιποίησιν, κατῴρθωσεν δὲ νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς αὐτοὺς θαυμαστὴν ἀφοσίωσιν, ἐκδηλουμένην δι' οἰκειότητος ὅλων ἀσυνήθους. Ὁ ψιττακὸς ἀπιστος καὶ κακὸς τροπος πρὸς πάντα ἄλλον, δεικνύει πρὸς αὐτὸν ἀνεπιφύλακτον στοργὴν. Μόλις ἀνοιχθῇ ὁ κλω-

βός του πηδᾷ εἰς τὰ γόνατα τοῦ κόμητος ἀναρριχᾶται διὰ τῶν ὀνύχων ἐπὶ τοῦ ὑπερυεθούς σώματος αὐτοῦ καὶ φθάζει εἰς τὸν τράχηλον προσπίπτει μετὰ θαυματοκωτάτης κινήσεως τὴν λευκὴν αὐτοῦ λοφίαν ἐπὶ τοῦ διπλοῦ λείου καὶ ἀχρου πάγωνος τοῦ περιλημένου κυρίου του.

Ὅταν ἀνοιχθῇ τὴν θύραν τοῦ κλωβοῦ τῶν καναρίων καὶ ἀποτείνῃ πρὸς αὐτὰ φιλικὸν τι νεῦμα, εὐθὺς τὰ χαρίεντα ταῦτα πτηνὰ ἐξαισίως διδραχμὰ πετώσι καὶ καθήνται εἰς τὰς χεῖρας του, ἀνευ τοῦ ἐλαχίστου φόβου καὶ ἀνέρχονται ἐπὶ τῶν χονδρῶν δακτύλων του, ὅταν τὰ προσταζῇ νὰ ἐκτελέσωσι τὸ παιγνίδιον «τῆς κλίμακος»· ἀφοῦ φθάσωσιν εἰς τὸ ἄκρον τῆς αὐτοσχεδίου ἐκείνης κλίμακος, τονίζουσι θορυβωδεστάτην διωδίαν. Οἱ μῦς κατοικοῦσιν εἰς μικρὰν παγόδαν ἐξ ὀρειχαλκίνου σώματος καὶ διὰ ζωηρῶν χρωμάτων βεβαρμένην, ἣν αὐτὸς ἰδιοχείρως ἐσχέδιασε καὶ κατασκευάσεν· εἶνε καὶ αὐτοὶ τιθαστευμένοι ὡς τὰ κανάρια καὶ συχνάκις παρέχει καὶ εἰς αὐτοὺς ἐλευθερίαν ὁ κύριός των. Ἀναρριχῶνται οἰκειῶς ἐπ' αὐτοῦ, εἰσχωροῦσιν ὑπὸ τὴν ἐπενδύτην του, ἐρευνῶσιν εἰς τὰ θυλάκιά του καὶ ἐπὶ τέλους καθήνται κατὰ χιονόλευκα ζεύγη ἐπὶ τῶν κολοσσαίων ὤμων του.

Πρὸς τοὺς λευκοὺς μῦς δεικνύει εὐνοϊαν περισσοτέραν ἢ πρὸς τοὺς λοιποὺς προστατευομένους του, τοὺς θαπέσει πολύ, τοὺς ἀσπάζεται καὶ τοῖς ἀπονέμει μυρία θαυπευτικά ἐπάνωμα. Καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι Ἀγγλὸς τις ἤθελεν αἰσθάνεσθαι κλίβιν πρὸς τοιαύτας παιδικὰς διασκεδάσεις, πάντως ὅμως θὰ ἠσχύνετο καὶ θὰ ἐζήτητε συγγνώμην ἐὰν ἠσχολεῖτο εἰς αὐτὰς ἐνώπιον ἀνθρώπων σοβαρῶν. Ἄλλ' ὁ κόμης οὐδὲν βλέπει τὸ κωμικόν, ὡς φαίνεται, εἰς τὰς διασκεδάσεις του, εἰς τὴν παράδοξον ἀντιθέσιν, τὴν ὑπάρχουσαν μεταξὺ τοῦ γιγαντείου σώματός του καὶ τῶν μικρῶν καὶ ἀδυνάτων φίλων του. Θὰ ἦτο ἱκανὸς ν' ἀσπασθῇ ἡσυχῶς τοὺς λευκοὺς του μῦς, νὰ ὑποτονθορίζῃ ἄσμά τι πλησίον τῶν ἀδόντων καναρίων του καὶ ἂν εὕρισκετο εἰς ὀμήγυριν τῶν μᾶλλον ἀξιοσεβάστων Ἀγγλῶν· ἐὰν δ' αὐτοὶ ἤθελεν γελάσει διὰ τὴν ἀλλόκοτον μονομανίαν του, θὰ τοὺς ὤκτειρεν ὡς βαρβάρους καὶ ἀνικάνους νὰ τὸν ἐννοήσωσιν.

Γράφουσα ταῦτα ἐκπλήττομαι καὶ ἐξίσταμαι πῶς αὐτὸς οὗτος ὁ ἀνθρώπος, ὅστις τρέφει πρὸς τὸν ψιττακόν του στοργὴν γεροντοκόρης καὶ καταβάλλει τὴν ἐπιτηδεύτητα τῶν πλανήτων παίδων τῆς Σαβοΐας, περὶ τὴν ἐγκύμανσιν τῶν λευκῶν μῦν, δύναται νὰ λαμβάνῃ ἐλευθέρως τὸν λόγον ἂν ἀντικειμένως τι συνομιλίας ἀφυπνίσῃ τὰς νεναρκωμένας διανοητικὰς του δυνάμεις, ἀναπτύσων τολμηρὰν ἐλευθερίαν ἰδεῶν καὶ δεικνύων γνῶσιν βιβλίων γεγραμμένων εἰς πάσας τὰς γλώσσας καὶ πεῖραν ἀτομικὴν ὡς πρὸς τὴν ἐκλεκτὴν κοινωνίαν πασῶν σχεδὸν τῶν πρώτευσῶν τῆς Εὐρώπης, δι' ὧν θὰ διέπρεπεν εἰς οἰκνότητος ὀμήγυριν ἀνδρῶν πεπαιδευμένων καὶ διακεκριμένων. Αὐτὸς ὁ διδάσκα-

λος τῶν καναρίων καὶ ὁ ἀρχιτέκτων τῶν παγοδῶν πρὸς χρῆσιν τῶν μυῶν, εἶνε, κατὰ τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ σίρ Πέρισιβαλ, εἰς τῶν ὀλίγων ζώντων ἀνδρῶν, οἵτινες κατέχουσι γνώσεις πολλὰς καὶ βαθεῖς, ὡς πρὸς τὴν πειραματικὴν χημείαν· μεταξὺ τῶν θαυμαστῶν ἐφευρέσεων τοῦ συγκαταλέγεται καὶ μέθοδος τις πρὸς ἀπολίθωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος μετὰ θάνατον, διατηρουμένου δι' αὐτῆς ζηροῦ ὡς μάγμαρον μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων. Ὁ ἀνθρώπος αὐτός, ὁ φέρων βρῦ φορτίον λίπους, ἐτῶν καὶ νοηρότητος, οὐ τὰ εὐκίσητα νεῦρα ταράσσει ὁ ἐλάχιστος κρότος, ὅστις φρικτῶς ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ὁσάκις βλέπει μαστιγούμενον ἐνώπιόν του αὐθαδές τι κυνάριον, ἐπορεύθη τὴν πρώτην τῆς ἐπομένης ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς του ἡμέρας εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ σταύλου καὶ ἀπέθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μολοσσοῦ προσδεδεμένου δι' ἀλύσεως, τῶσον ἀγρίου καὶ ἀτιθάσσου, ὥστε καὶ αὐτός ὁ ἐπιφορτισμένος τὴν διατροφήν του θεράπων δὲν τολμᾷ νὰ πλησιάσῃ πολὺ. Ἡ κόμησσα καὶ ἐγὼ ἤμεθα παρούσαι καὶ δὲν δύναμαι νὰ λησμονήσω τὴν σκηνήν, ἣτις ἐπηκολούθησεν, ὅσον βραχεῖα καὶ ἂν ἦτο αὕτη.

— Προσέξατε αὐτὸ τὸ σκυλί, κύριε! ἔλεγεν ὁ θεράπων· ὄμαξ νὰ δαγκάσῃ ὄλους.

— Εἰξεύρεις διατί, παιδί μου; ἀπήντησεν ἡσύχως ὁ κόμης· διότι ὅλοι τὸν φοβούνται. Ἄς ἴδωμεν ἂν θὰ ὀρήσῃ καὶ κατ' ἐμοῦ.

Καὶ ταῦτα λέγων ἀπέθηκε τοὺς εὐσάρκους ὑποκιτρίνους δακτύλους του, αὐτοὺς ἐκείνους, ἐφ' ὧν πρὸ δέκα λεπτῶν ἐπήδων τὰ κανάρια, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ φοβεροῦ ζῴου, καὶ προσέβλεψεν αὐτὸ ἀτενῶς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἔσεῖς οἱ χονδροὶ σκύλοι εἰσθε ὅλοι ἀνανδροὶ! ἔλεγε μετὰ περιφρονήσεως, ἐνῶ τὸ πρόσωπόν του μόλις ἀπείχετο ἕνα δάκτυλον ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ μολοσσοῦ. Εἶσθε ἱκανοὶ νὰ σπαράξετε κανένα κακομοῦρην γάτον! . . . οὐ, νὰ χαθῆτε! . . . νὰ ἐπιτεθῆτε κατὰ τινος ταλαιπώρου ἐπαίτου, δειλοὶ! τρεῖς φορὰς δειλοὶ! . . . Γνωρίζετε μόνον νὰ ἐπιπίπτετε κατ' ἐκείνων, τοὺς ὁποίους δύνασθε νὰ συλλάβετε ἐξ ἀπροόπτου, κατὰ παντός, ὅστις φοβεῖται τὰ χονδρά σας μέλη, τοὺς χονδροὺς λευκοὺς ὀδόντας σας καὶ τὸ ἀφρισμένον στόμα σας, τὸ ὁποῖον διψᾷ αἷμα! . . . Ἐντὸς μιᾶς στιγμῆς ἤμπορεῖς νὰ με σπαράξῃς, τὸ εἰξεύρεις, ἄθλιε φωνακτᾷ! . . . ἀλλὰ δὲν τολμᾷς οὔτε νὰ με κυττάξῃς κἂν εἰς τὸ πρόσωπον, διότι ἐγὼ δὲν εἶ φοβοῦμαι!

— Ἐμπρός λοιπόν, σκέψου! . . . θέλεις νὰ δοκιμάσῃς τὰ δόντια σου ἐπάνω εἰς τὸν χονδρὸν μου λαίμον, ὅπου σοῦ τὸν προσφέρω εἰς τὴν διάκρισίν σου; . . . Ἐμπρός νὰ χαθῆς! . . . εἶσαι τιποτένιος!

Εἶτα ἐστράφη ἡσύχως γελῶν διὰ τὴν ἐκπληξίν, τὴν ζωγραφισμένην ἐπὶ τῆς μορφῆς τῶν συνθηροισμένων εἰς μίαν γωνίαν τῆς αὐλῆς ὑπηρετῶν, ἐνῶ ὁ κύων εἰσῆρχετο ταπεινῶς καὶ συνεσπειροῦτο εἰς τὴν φωλεάν του.

— Ἀχ! ὁ ὠραῖός μου ὑπενδύτης! . . . ἀνέκραξεν ὁ κόμης μετὰ θρηνώδους ὕφους. Τί κρῖμα ὅπου ἦλθα ἐδῶ! . . . Ἔπεσεν ὁ ἀφρός τοῦ ἀκαθάρτου ἐκείνου ζῴου ἐπάνω του! Καὶ ἦτο καινούριος! . . .

Αἱ τελευταῖαι αὐταὶ λέξεις του σχετίζονται πρὸς μίαν ἄλλην ἐπίσης ἀκατανόητον μονομανίαν του. Ἀγαπᾷ τὰ ὠραῖα ἱμάτια, ὡς ὁ ἡλιθιώτατος τῶν ἀνθρώπων καὶ κατὰ τὰς δύο πρώτας ἡμέρας, ἄς διήλθεν ἐν Μπλάκ - οὐότερ - Πάρκ, ἐνεδύθη ἐπιδεικτικῶς τέσσαρας ἀλληλοδιαδόχως λαμπροὺς ἐπενδύτας, ποικίλων ζωηρῶν χρωμάτων καὶ πάντας ὑπερμέτρως πλατεῖς καὶ δι' αὐτὸν ἀκόμη.

Ἡ εὐθυκρισίη του καὶ ἡ λεπτότης του περὶ τὰ μικρὰ καὶ ἀσήμαντα εἶνε ἐπίσης ἀξιοσημείωτοι, ὅσον καὶ αἱ παράδοξοι ἀσυνέπειαι τοῦ χαρακτῆρός του καὶ ἡ παιδικὴ ἐλαφρότης περὶ τὰς ὀρέξεις καὶ τὰς καθημερινὰς ἀσχολίας του.

Παρετήρησα ἤδη ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ ζήσῃ ἐν ἀρμονίᾳ μετὰ πάντων καὶ μεθ' ἐνὸς ἐκάστου ἰδιαιτέρως, ἐφ' ὅσον θὰ διατριφῇ ἐνταῦθα. Προφανῶς ἀνεκάλυψεν, ὅτι ἡ Λαύρα αἰσθάνεται κρυφίαν τινὰ πρὸς αὐτὸν ἀποστροφὴν — προκληθεῖσα παρ' ἐμοῦ ἡ ἰδίη δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸ ἀποκρύψῃ — ἐνταῦθ' ὅμως ἀνεκάλυψεν, ὅτι ἀγαπᾷ ὑπερβαλλόντως τὰ ἄνθη. Τούτου ἕνεκα, ὁσάκις ἡ Λαύρα ἐπιθυμῶν ἀνθοδέσμη, ὁ κόμης ἔχει πάντοτε μίαν ἐταίμη νὰ τῇ προσφέρῃ ἐξ ἀνθέων, συλλεγέντων καὶ συναρμολογηθέντων ἰδίαις χερσίν, καὶ τὸ διασκεδαστικώτερον δι' ἐμέ, εἶνε ἐφωδιασμένος ἐμφρόνως μετ' ἄλλην μίαν, κατεσκευασμένην διὰ τῶν αὐτῶν ἀνθέων καὶ μετὰ τὴν αὐτὴν συναρμολογίαν, ὅπως καταπραῦνη τὴν ψυχράν ζηλοτυπίαν τῆς συζύγου του, πρὶν αὕτη κἂν προφθάσῃ νὰ αἰσθανθῇ τὴν προσβολήν. Ἡ συμπεριφορὰ του πρὸς τὴν κόμησσαν — τοῦλάχιστον δημοσίᾳ — εἶνε θέαμα, τὸ ὁποῖον ἀξίζει νὰ τὸ ἴδῃ τις. Φέρεται πρὸς αὐτὴν λίαν φιλοφρόνως καὶ εὐσεβάστως, τὴν ἀποκαλεῖ «ἀγγελέ μου» διατάσσει τὰ ἐπὶ τῶν δακτύλων του κυνάρια νὰ πετάξωσι πρὸς αὐτὴν καὶ ἀπαίτεῖ νὰ ψάλλωσι πρὸς τιμὴν τῆς τῶ ὠραϊότατον τῶν ἀσμάτων των. Ὄταν τῷ προσφέρῃ σιγαρέτα, ἀσπάζεται τὴν χεῖρά τῆς καὶ εἰς ἀμοιβὴν τῇ προσφέρει ζαχαρωτά, ἅτινα φέρει ἐντὸς θήκης εἰς τὸ θυλακίον του, ἐνίοτε δὲ ἀστεϊζόμενος τὰ θέτει αὐτός ὁ ἴδιος μετὰ δάκτυλά του εἰς τὸ στόμα τῆς ἀγαπητῆς του συμβίου.

Ἡ σιδηρᾷ ῥάβδος, δι' ἣν δαμάζει αὐτὴν δὲν φαίνεται ποτὲ εἰς τὸ δημόσιον· εἶνε ἐφοδίων οἰκογενειακόν, κεκρυμμένον εἰς τὰ ἰδιαιτέρὰ των δωμάτια.

Προσπαθεῖ παντοιοτρόπως, ἀλλὰ δι' ἄλλων μέσων, νὰ ἐφεκλύσῃ τὴν συμπάθειάν μου. Ἀποβλέπει εἰδικῶς καὶ κατὰ προτίμησιν νὰ κολακεύῃ τὴν ματσιοδοξίαν μου, ὁμιλῶν πρὸς ἐμέ σοβαρῶς καὶ φρονίμως, ὡς ν' ἀπτείνεται πρὸς ἄνδρα. Καὶ καὶ μὲν αἰσθάνομαι τοῦτο, ὅταν αὐτός δὲν εἶνε παρών· διακρίνω τὰ τεχνάσματά του, ὁσάκις, μόνη ἐντὸς τοῦ μικροῦ μου θαλάμου, σκέπτομαι περὶ αὐτοῦ· ἀλλ' ὅταν

κατερχομένη τὸν συναντήσω, τότε ἡ σκέπη πάλιν πίπτει ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν μου καὶ σαγηνεύομαι πάλιν ὑπὸ τῶν μελιρρότων λόγων του, ὡς νὰ μὴ εἶχα ἐννοήσει ποσῶς τὴν ὑπουλον τακτικὴν του. Κατ' ὀρθωσεν νὰ τιθασσέσῃ καὶ ἐμέ, ὅπως τὴν σύζυγον του, ὅπως τὴν Λαύραν, ὅπως τὸν μολοσσόν εἰς τὴν αὐλὴν, ὅπως τὸν σίρ Πέρισιβαλ αὐτόν, ὃν τιθασσεύει καθ' ἑκάστην στιγμὴν τῆς ἡμέρας: «Ἀγαπητέ μου Πέρισιβαλ, τῷ λέγει, πῶς ἀγαπῶ τὴν ἀφελῆ ἀγγλικὴν σου εὐδιαθεσίαν! Πόσον ἐκτιμῶ, φίλτατε Πέρισιβαλ, τὴν ἀγγλικὴν σου ἔμφρονα πρακτικότητα!» Τοιοῦτοτρόπως ἀπαντᾷ εἰς τοὺς τραχυτάτους χλευασμούς, οὓς τῷ ἀποφείνει ὁ σίρ Πέρισιβαλ, διὰ τὰς θηλυπρεπεῖς ὀρέξεις καὶ ἀσχολίας του, ἀποκαλῶν πάντοτε τὸν βάρωνέτον διὰ τοῦ βαπτιστικοῦ του ὀνόματος, μειδιῶν μετ' ὀλίγη τὴν ἀταραξίαν ἀνθρώπου, συναισθανομένου τὴν ἰδίαν ὑπεροχὴν, τιμῶν αὐτόν δι' ἐλαφρῶν προστατευτικῶν κτυπημάτων ἐπὶ τοῦ ὤμου καὶ ὑποφέρων τὰς τραχεῖας ἐπιπλήξεις του μετὰ τὴν καλοκἀγαθίαν πατρὸς ἐπεικουῦς πρὸς τὰς ἀταξίαις υἱοῦ φιλοταράχου.

Τὸ ἐνδιαφέρον, ὅπερ ἀκουσίως ἠσθάνθη πρὸς τὸν ἰδιότροπον ἐκεῖνον ἀνθρώπον, με παρεκίνησε νὰ ἐρωτήσω τὸν σίρ Πέρισιβαλ περὶ τοῦ παρελθόντος τοῦ κόμητος.

Ὁ σίρ Πέρισιβαλ ἡ δὲν ἐγίνωσκε πράγματι, ἡ δὲν ἠθέλησε νὰ μοι εἴπῃ περὶ τούτου. Ὁ κόμης καὶ αὐτός συννητήθησαν ἐν Ῥώμῃ διὰ πρώτην φορὰν, πρὸ πολλῶν ἐτῶν, εἰς περιστάσεις λίαν κινδυνώδεις, περὶ ὧν, νομιζῶ, ἔκαμα λόγον ἄλλοτε. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εὐρέθησαν ὁμοῦ πολλάκις ἐν Λονδίῳ, ἐν Παρισίοις, ἐν Βιέννῃ, ἀλλ' οὐδέποτε ἐν Ἰταλίᾳ, διότι ὁ κόμης — καὶ τοῦτο εἶνε λίαν περίεργον — δὲν ὑπερέβη ἕκαστε πλῆον τὰ σύνορα τῆς γενεθλίου του χώρας. Ἰσως ὑπέστη καταδίωξιν διὰ λόγους πολιτικούς, ἀλλ' ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ ἀνήσυχος φιλοπατρία του τὸν παρακινεῖ νὰ ἐπιβλέπῃ πάντα συμπατριώτην του, ἐρχόμενον νὰ ἐγκαταστή ἐν Ἀγγλίᾳ. Ἀπὸ τῆς πρώτης τῆς ἀφίξεώς του ἐσπέρας ἠθέλησε νὰ μάθῃ εἰς πόσῃ ἀπόστασιν κεῖται ἡ πλησιεστέρα ἀπὸ τοῦ μέρους τούτου πόλις· καὶ ἐὰν ἐγνωρίζομεν εὐπατριδὴν τινὰ Ἰταλὸν ἐγκατεστημένον καὶ διατριβόντα αὐτόθι, ἔχει βεβαίως πολλοὺς καὶ ποικίλους ἀνταποκριτὰς εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν ἡπειρον, ἐπειδὴ αἱ ἀφικνούμεναι πρὸς αὐτὸν ἐπιστολαὶ φέρουσι παντοσεῖθ καὶ παράδοξα γραμματόσημα· καὶ σήμερον ἀκόμη τὴν πρωτὴν εἶδον μίαν, ἀποτεθειμένην καὶ ἀναμένουσαν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ συνεπτυγμένου μακτροῦ του εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ προγεύματος, φέρουσαν δὲ μεγάλας τινὰς σφαγγίδας ἐπισήμους κατὰ τὸ φαινόμενον. Μήπως διατελεῖ εἰς ἀνταπόκρισιν μετὰ τὴν κυβερνήτην τῆς πατρίδος του; Πλὴν τὸ τοιοῦτο δυσκόλως συμβιβάζεται μετὰ τὴν ἐτέραν εἰκασίαν ὅτι πιθανόν νὰ εἶνε πολιτικὸς ἐξόριστος.

Ἴδου πόσα ἔγραψα περὶ τοῦ κόμητος Φόσκου! Καὶ τὸ καθρόν ἐξαχόμενον ποῖον

εἶνε; ὡς θὰ ἔλεγεν ὁ κύριος Γιλμωρ μετὰ τὴν δικανικὴν φρασολογίαν του; Περιορίζομαι κατ' ἀνάγκην εἰς τὸ νὰ ἐπαναλάβω ὅτι αἱ σχέσεις μου μετὰ τοῦ κόμητος, εὐθὺς ὡς συνήφθησαν, μοὶ ἐνέπνευσαν εἰδός τι ἀλλοκάτου πρὸς αὐτὸν συμπαιθείας· αἰσθάνομαι πρὸς αὐτὸν κλίσιν, δι' ἣν ἐλέγχω ἑμαυτὴν καὶ ὁμῶς ἐνδίδω! Τὴν αὐτὴν ἐπιδρασιν κέκτηται, ὡς εὐχερῶς διαφαίνεται, καὶ ἐπὶ τοῦ οἰκοδεσπότη. Τῷ ὄντι μὲ ὅλην τὴν χυδαίαν οἰκειότητα, μεθ' ἧς ἐνίοτε φέρεται ὁ σὶρ Πέριβαλ πρὸς τὸν γονδρόν του φίλον, φοβέται ἐν τούτοις νὰ παράσχη εἰς αὐτὸν σπουδαίαν ἀφορμὴν δυσαρρεσκείας. Ἐνίοτε ἐξετάζω ἑμαυτὴν ἐκπληκτος μήπως καὶ ἐγὼ αἰσθάνομαι τὸν αὐτὸν φόβον. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι κατ' οὐδένα τρόπον θὰ ἐπεθύμουν νὰ εἶχα ἔχθρον τοιοῦτόν ἀνθρώπον καὶ τρομάζω ἐπὶ ταιαύτῃ ιδέᾳ. Προέρχεται τοῦτο ἄρα γε ἐκ τοῦ ὅτι τὸν ἀγαπῶ ἢ ἐκ τοῦ ὅτι τὸν φοβούμαι; Τίς οἶδε; Chi sa? ὡς θὰ ἔλεγεν ὁ κόμης Φόσκος εἰς τὴν γλωσσάν του.

16 Ἰουτίου. Σήμερον ἔχω νὰ σημειώσω καὶ περιστατικὸν τί παρέκτός τῶν ἀέψων καὶ ἐντυπώσεων μου. Ἀφίκετο ἐπισκέπτης τις ὄλως διόλου ἀγνωστος εἰς τὴν Λαύραν καὶ εἰς ἐμέ, ὃν καθὰ φαίνεται, ὁ σὶρ Πέριβαλ ποσῶς δὲν ἀνέμενε. Εὐρισκόμεθα ἀριστοῦντες εἰς τὴν αἴθουσαν τὴν νεωστὶ ἐπισκευασθεῖσαν, ἔχουσιν παρὰ θύρα βυθμοῦ γαλλικοῦ καὶ κειμένην πρὸς τὸ ἀνδρῶν, ὃ δὲ κόμης, ὅστις τρώγει τὰ γλυκίσματα μετὰ λαιμαργίαν, ἧς ὁμοίαν μόνον κατὰ τὰ συστάγια τῶν μικρῶν κορασίων ἐν τοῖς παρθενιαγωγείοις ἔχω ἰδεῖ, ἐφαίδρουνεν ἡμᾶς, ζητῶν σοβαρῶς καὶ τέταρτον μικρὸν πλακοῦντα, ὅτε θεράπων τις εἰσῆλθε καὶ ἀνήγγειλε τὸν νεῆλυν.

— Ὁ κύριος Μέρριμαν ἀφίκετο, σὶρ Πέριβαλ, καὶ ζητεῖ νὰ σὰς ἴδῃ ἀμέσως.

Ὁ σὶρ Πέριβαλ ἀνεσκίρτησε καὶ ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ θεράποντος βλέμμα ὀργίλον ἐν ᾧ ἐμπεριείχεται ταραχὴ καὶ φόβος.

— Ὁ κύριος Μέρριμαν; ἐπανέλαβεν ὡς νὰ ἐνόμιζεν ὅτι ἡ ἀκοή του τὸν ἠπάτα.

— Μάλιστα, σὶρ Πέριβαλ, ὁ κύριος Μέρριμαν ἐκ Λονδίνου.

— Ποῦ εἶνε;

— Εἰς τὴν βιβλιοθήκην.

Εὐθὺς ὡς ἤκουσε τὴν τελευταίαν ταύτην ἀπάντησιν οἰκοδεσπότης ἠγέρθη καὶ ὤρμησεν ἐκτὸς τῆς αἰθούσης, χωρὶς ν' ἀπευθύνῃ λέξιν τινὰ συγγνώμης εἰς τινὰ ἐξ ἡμῶν.

— Ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ κύριος Μέρριμαν; ἠρώτησεν ἡ Λαύρα ἀποτεινομένη πρὸς ἐμέ.

— Δὲν ἔχω τὴν ἐλαχίστην περὶ αὐτοῦ γνῶσιν.

Εἰς τοῦτο καὶ μόνον ἐδέησε νὰ περιορισθῇ ἡ ἀπάντησίς μου.

Ὁ κόμης, ὅστις εἶχε γευθῆ καὶ τοῦ τέταρτου πλακοῦντος, εὐρίσκειτο δὲ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν πλησίον τραπέζιου τινὸς καταγινόμενος εἰς τὴν περιποίησιν τοῦ κακοτρόπου ψιττακοῦ του, ἐστράφη φέρων τὸ πτηνὸν καθήμενον ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

— Ὁ κύριος Μέρριμαν εἶνε ὁ πληρεξού-

σιος τοῦ σὶρ Πέριβαλ, εἶπεν ἀφελῶς καὶ ἀταράχως.

Ὁ πληρεξούσιος τοῦ σὶρ Πέριβαλ!.. Ἡ ἀπάντησις εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς Λαύρας ἦτο σαφεστάτη, καὶ ὁμῶς ὡς ἐκ τῶν περιστάσεων ἡ τοιαύτη ἀπάντησις δὲν διεφώτιζεν ἡμᾶς, ἐφ' ὧσιν ἐπεθυμοῦμεν νὰ μάθωμεν. Ἐὰν ὁ κ. Μέρριμαν ἤθελε προσκληθῆ παρὰ τοῦ πελάτου του, θὰ ἦτο ἀπλοῦστατον καὶ φυσικώτατον ν' ἀφήσῃ τὸ σπουδαστήριόν του καὶ νὰ προσέλθῃ ὑπακούων εἰς τὴν πρόσκλησιν. Ἄλλ' ὅταν νομικός τις, χωρὶς ῥητῶς νὰ προσκληθῆ, ἐπιχειρῆ ταξιδεῖδιον, οἷον τὸ ἀπὸ Λονδίνου εἰς Χαμφίαρ, ὅταν ἡ ἀφίξις αὐτοῦ φαίνεται προξενούσα παραδοξὸν ἐκπληξιν εἰς τὸν οἰκοδεσπότην, δύναται τις ἀδιστακτικῶς νὰ εἰκάσῃ ὅτι ἡ ἐπίσκεψις τοῦ δικηγόρου εἶνε οἰωνὸς εἰδήσεων σπουδαιοτάτων καὶ ἀπροσδοκῆτων, αἵτινες πιθανὸν νὰ εἶνε καὶ καλαὶ καὶ κακαί, ἀλλ' ὅπωςδῆποτε δὲν δύνανται νὰ ὁμοιάζωσι πρὸς τὰς κοινὰς καὶ συνήθεις εἰδήσεις, ἀς λαμβάνει τις κατ' ἐκάστην.

Ἡ Λαύρα καὶ ἐγὼ ἐμένομεν παρὰ τὴν τράπεζαν ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας καὶ πλέον, προσπαθοῦσαι μετὰ τινος ἀνησυχίας, νὰ μαντεύσωμεν τὸ αἴτιον καὶ τὴν σημασίαν τοῦ περιστατικοῦ τούτου καὶ ἀναμένουσαι τὴν ἐπάνοδον τοῦ σὶρ Πέριβαλ. Οὗτος ὁμῶς δὲν ἐφάνη, οὔτε τεκμηρίον τι προανήγγειλε τὴν ἐπάνοδόν του διὸ ἠγέρθημεν ἐκ τῆς τραπέζης ὅπως ἐξέλθωμεν τῆς αἰθούσης.

Περιποιητικῶς καὶ ἀβρόφρων ὡς πάντοτε ὁ κόμης, ἠγέρθη ἀπὸ τῆς γωνίας ὅπου ἐκάθητο προσφέρων τροφήν εἰς τὸν ψιττακόν του καὶ φέρων τὸ πτηνὸν ἐπὶ τοῦ ὤμου του ἐπορεύθη καὶ μᾶς ἤνοιξε τὴν θύραν. Ἡ Λαύρα καὶ ἡ κυρία Φόσκου διήλθον πρῶται. Καθ' ἣν στιγμὴν ἠτοιμαζόμεν νὰ τὰς ἀκολουθήσω, ὁ κόμης μ' ἐσταμάτησε διὰ νεύματος καὶ μοὶ ἀπέτεινε λέξεις τινὰς κατὰ τρόπον παραδοξότατον.

— Ναί, ἔλεγεν ἀπαντῶν ἀταράχως εἰς τὴν βασανίζουσαν τὸν νοῦν μου ἰδέαν ὡς νὰ τὴν τῷ εἶχα ἀνακοινώσω, ναί, δεσποινίς Χάλλομ, πράγματι κατὶ συνέθη..

Ἡμῖν ἐτοίμη ν' ἀπαντήσω: «Δὲν εἶπα τίποτε περὶ τούτου!» ἀλλ' ὁ μισητὸς ψιττακὸς ἀπλώνων τὰ κεκομμένα πτερά του ἐξέφερε κραυγὴν ὀξεῖαν καὶ κατετάραξε τὸ νευρικόν μου σύστημα, ὥστε λίαν εὐχαρίστως εὐρέθην ἐκτὸς τῆς αἰθούσης!

Ἐφθασα τὴν Λαύραν κατελθοῦσαν ἤδη τὴν κλίμακάν· κατείχεται ἐνδομύχως ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἀνησυχίας, ὑφ' ἧς κατεχόμεν καὶ ἐγὼ, ὡς ἐμάντευσεν ὁ κόμης Φόσκος καὶ ὅτε ὠμίλησε μοὶ ἐπανέλαβεν ἀκριβῶς ὅ,τι αὐτὸς εἶπεν. Μοὶ ὠμολόγησεν ὅτε εὐρέθημεν μόναι ὅτι κατὰ τὴν γνώμην τῆς «κατὶ πρέπει νὰ συνέθη».

Γ

16 Ἰουτίου. Ὁφείλω πρὶν κατακλιθῆ νὰ προσθέσω ὀλίγας λέξεις εἰς τὰ χρονικά τῆς σημερινῆς ἡμέρας.

Δύο περίπου ὥρας ἀφότου ὁ σὶρ Πέριβαλ ἠγέρθη ἀπὸ τῆς τραπέζης διὰ νὰ ὑ-

ποδεχθῆ ἐντὸς τῆς βιβλιοθήκης τὸν πληρεξούσιόν του κύριον Μέρριμαν, ἐξήλθον τῆς οἰκίας μόνη, ὅπως μεταβῶ νὰ περιπατήσω εἰς τὰς δειροστοιχίας. Φθάσασα πρὸ τῆς κλίμακος, εἶδον αἴφνης τὴν θύραν τῆς βιβλιοθήκης ἀνοιχθεῖσαν καὶ ἐξεληθόντας τοὺς δύο κυρίους. Εὐρίσκουσα ἀπρεπὲς τὸ νὰ ἐνοχλήσω αὐτούς, φαινομένη εἰς τὴν κλίμακάν, ἀνέμεινα πρὶν καταβῶ νὰ διέλθωσιν αὐτοὶ τὴν στοάν. Ἄν καὶ ὠμίλου μετὰ τινος προφυλάξεως, ἐπόφερον ὁμῶς εὐκρινῶς τοὺς λόγους, οὗς ἀντήλλασον καὶ οὕτως ἠδυνάμην κάλλιστα ν' ἀκούω τὴν συνδιάλεξίν των.

— Μείνετε ἤσυχός σὶρ Πέριβαλ, ἔλεγεν ὁ δικηγόρος, τὸ πᾶν ἐξάρταται ἀπὸ τὴν κυρίαν Κλαῦδ.

Ἡτοιμαζόμενη ἤδη νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ὅτε ἀκούσασα τὸ ὄνομα τῆς Λαύρας, προφερόμενον τοιοῦτοτρόπως ὑφ' ἐνὸς ξένου, ἐσταμάτησα. Γινώσκω ὅτι εἶνε κάκιστον καὶ ἥκιστα ἐντιμὸν ἔργον τὸ ὠτακουστέιν. Ἀλλὰ τίς ἄρα γυνή, ἐκ τῶν καλλίστων ἔστω, δύναται νὰ κανονίσῃ τὴν διαγωγὴν τῆς συμφώνως μετὰ τὰς ἀφηρημένας ἀρχὰς τῆς τιμῆς, ὅταν αἱ ἀρχαὶ αὐτῆς ὑποδεικνύουν ὁδὸν ἀντίθετον ἐκείνης, εἰς ἣν τὴν προσκαλεῖ ἡ ἀπερίοριστος αὐτῆς στοργὴ καὶ τὰ ἐκ ταύτης πηγάζοντα νόμιμα συμφέροντα;

Ἐστὴν λοιπὸν ἀκροωμένη, ὁμολογῶ δὲ εἰς περιστάσιν παρομοίαν καὶ πάλιν θὰ ἠκουώμην, θὰ ἠκουώμην προσκολλῶσα τὸ οὖς εἰς τὴν ὀπὴν τοῦ κλειθροῦ, ἐὰν δὲν εὐρίσκον ἄλλο μέσον νὰ κοροθῶσω τὸν σκοπόν μου.

— Καταλαμβάνετε, σὶρ Πέριβαλ; ἐξηκολούθει λέγων ὁ δικηγόρος. Ἡ κυρία Κλαῦδ ὀφείλει νὰ ὑπογράψῃ ἐνώπιον ἐνὸς μάρτυρος, ἐνώπιον δύο μαρτύρων μάλιστα, ἂν θέλετε νὰ εἶνε ἀκριβέστερος ὁ τύπος καὶ κατόπιν ἐπιθέτουσα τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῆς σφραγίδος ὀφείλει νὰ εἴπῃ τὰς λέξεις ταύτας: «Ἀπαφίνω τὸ παρὸν ἔγγραφον προερχόμενον ἐξ ἐμοῦ». Ἄν ἡ βραχεῖα αὕτη διατύπωσις ἐκτελεσθῇ, ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν ἀπὸ σήμερον, ὁ συμβιβασμὸς ἐπιτυχάνεται καὶ τὰ βάσανά μας λήγουσιν· εἰ δὲ μή..

— Τί σημαίνει αὐτὸ τὸ εἰ δὲ μή; ἠρώτησεν ὁ σὶρ Πέριβαλ κάπως ἐξερεθιζόμενος. Ἄν εἶνε ἀνάγκη νὰ γείνη τὸ πράγμα, θὰ γείνη. . . Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι, Μέρριμαν.

— Ἐξαίρετα, σὶρ Πέριβαλ, ἐξαίρετα! ἀλλὰ πᾶσα διαπραγματεύσις ἀπολήγει εἰς ἐπιτυχίαν ἢ εἰς ἀποτυχίαν καὶ ἡμεῖς οἱ νομικοὶ ὀφείλομεν μετ' ἀκριθείας νὰ ἐξετάζωμεν τὴν ὑπόθεσιν καὶ νὰ προνοώμεν περὶ πάσης συνεπειᾶς. Ἐὰν ἐκτακτὸς τις περιστάσις οἰαδῆποτε ματαιώσῃ τὸν συμβιβασμὸν ἴσως δυνηθῶ νὰ πείσω τοὺς περὶ ὧν πρόκειται νὰ ἀρκεσθῶσιν εἰς συναλλαγμάτων πληρωτέα μετὰ τρεῖς μῆνας. . . Μετὰ τὴν λήξιν αὐτῶν ὁμῶς ποῦ θὰ εὐρωμέν χρήματα;

— Ὁ διάβολος νὰ πάρῃ τὰ συναλλάγματα!.. Εἰς μόνος τρόπος ὑπάρχει ὅπως προμηθευθῶμεν χρήματα καὶ δι' αὐτοῦ,

σοί ἐπαναλαμβάνω, θὰ τὸ κατορθώσωμεν... Πίνεις ἕνα ποτήρι κρασί, Μέρριμαν, πρὶν ἀναχωρήσης;

— Βύχαριστῶ, σὶρ Πέρσιβαλ, μόλις ὀλίγα στιγμὰς μοῦ μένου δια νὰ προφθάσω τὴν ἀναχωροῦσαν ἀμαξοστοιχίαν... Εὐθύς ὡς κατορθώσητε τὴν ὑπόθεσιν, λάβετε τὸν κόπον νὰ μοῦ τηλεγραφήσητε... καὶ νὰ μὴ λησμονήσητε τὰς προφυλάξεις καὶ τὰς διατυπώσεις περὶ ὧν σὰς ὠμίλησα.

— Ἐννοεῖται... Ἡ ἀμαξὰ περιμένει κάτω. Ὁ ὑπρέτης μου θὰ σὲ φέρῃ εἰς τὸν σταθμὸν ἐν ῥίπῃ ὀφθαλμοῦ... Ἦκουσε; Βερναρδίνε;... γρήγορα ὅσον τὸ δυνατόν νὰ καμῆς. Εἰς τὴν θέσιν σου ἀμέσως!... ἂν δὲν προφθάσῃ τὴν ἀμαξοστοιχίαν ὁ κύριος Μέρριμαν, θὰ σὲ ἀποβάλω τῆς ὑπηρεσίας μου. Στέκε καλῶς, Μέρριμαν! καὶ ἂν ἀναποδογυρίσῃ ἡ ἀμαξὰ, μὴ φοβηθῆς! ἔχε πεποίθησιν εἰς τὸν διάβολον, ὅστις δὲν ἀφίνει νὰ χαθῶν τόσον εὐκολὰ τ' ἀγαπητὰ του τέκνα!

Εἰπὼν τὰς λέξεις ταύτας ὁ βασιανός, ἐν εἴδει εὐλογίας καὶ ἀποχαριετισμοῦ, ἐστράφη καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν βιβλιοθήκην.

Δὲν ἤκουσα πολλά. Ἀλλὰ τὰ ὀλίγα ταῦτα, τὰ πλήξαντα τὴν ἀκοήν μου. ἤρουν ὅπως μ' ἐμβάλωσιν εἰς ἀνησυχίαν. Τὸ συμβάν, ὅπερ ὑποπτεύω, ἦτο προφανῶς δυσχέρεια οἰκονομικῆ σοβαρωτάτη καὶ ὁ σὶρ Πέρσιβαλ ἠλπίζεν ἐπὶ τὴν Λαύραν ὅπως ὑπερβῆ αὐτήν. Ἡ ἰδέα τοῦ νὰ ἰδῶ αὐτὴν περιπεπλεγμένην εἰς τὰς δυσκολίας, αἰτινες κρυφίως ἐβασάνιζον τὸν σύζυγόν της, μοὶ προῦξένησε σφοδρὰν θλίψιν, ἐπιτεινομένην ἐκ τῆς περὶ τὴν διεξαγωγὴν τῶν ὑποθέσεων ἀγνοίας μου καὶ ἐκ τῆς δυσπιστίας ἣν μοὶ ἐνέπνεεν ὁ σὶρ Πέρσιβαλ. Ἀντὶ νὰ ἐξέλθω, ὡς κατ' ἀρχὰς προστιθέμενη, ἐπορεύθην ἀμέσως πρὸς τὴν Λαύραν διὰ νὰ τῇ ἀνακοινώσω ὅσα ἤκουσα.

Ἡ Λαύρα ἤσουςε τὴν ἀνακοίνωσιν ταύτην, τὴν ἥκιστα καθησυχαστικὴν, μετ' ἀταραξίας, δι' ἣν τὰ μέγιστα ἐξεπλάγη. Φανερόν ἦτο, ὅτι, ὡς πρὸς τὸν χαρακτήρα καὶ τὰς οἰκονομικὰς δυσχερείας τοῦ συζύγου της, ἐγίνωσκε πολὺ περισσότερα ἀφ' ὅ,τι μέχρι σήμερον ὑπέθετα.

— Αὐτὸ ὑπέπτευσά, μοὶ εἶπεν, ὅταν ἤκουσα νὰ γίνηται λόγος περὶ τοῦ ἀγνώστου ἐκείνου κυρίου, ὅστις ἦλθεν ἐδῶ κατὰ τὴν ἀπουσίαν μας καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ εἶπῃ τὸ ὄνομά του.

[Ἐπταί συνέχεια].

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΔΕΣΑΝΑΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Συνέχεια τῆς Βασιλείσης Μαργῶ.]

[Ἦρα προηγουμένου φύλλον.]

Οὐδέποτε αἰσθανθεὶς φόβον, οὐδέποτε ἐπίσης, πλὴν τῆς περὶ ἧς πρόκειται τοῦλάχιστον ἐποχῆς, εἶχεν αἰσθανθῆ ἔρωτα. Ἡ αὐτοκράτορος καρδιά, ἦτις, ὡς ὁ ἴδιος ἔλεγεν, ἐπαλλεν εἰς τὸ στήθος του, ἦτο παρθένος καὶ ἄσπιλος. Οὕτως, ἐν τῇ καρδίᾳ ἐκείνῃ δὲν ὑπῆρχε θέσις διὰ τὰς λεπτολόγους σκέψεις, αἰτινες θὰ καθίσταν

αὐτὸν πραγματικὸν αὐτοκράτορα. Ἐθεώρει ἐκυτὸν ἄξιον στέμματος καὶ ἤξιζε πλείοτερον τοῦ στέμματος, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν αὐτῷ ὡς ὅρος συγκρίσεως.

Ὁ Ἐρρίκος Γ' εἶχε προσφέρει αὐτῷ τὴν φιλίαν του, ἀλλ' ὁ Βουσύ εἶχεν ἀπορρίψει αὐτήν, λέγων ὅτι οἱ φίλοι τῶν βασιλέων εἶναι νεράποντες αὐτῶν, ἐνίοτε δὲ καὶ τι χεῖρον, ἐπομένως ὅτι δὲν τῷ ἤρμοζεν ἡ τοιαύτη ἰδιότης. Ὁ Ἐρρίκος κατέπιεν ἐν σιγῇ τὴν προσβολήν, ἣν κατέστησε βαρύτεραν ἢ ὑπὸ τοῦ Βουσύ ἐκλογὴ τοῦ δουκὸς Φραγκίσκου ὡς κυρίου του. Εἶναι ὅμως ἀληθές, ὅτι ὁ Φραγκίσκος ἦτο κύριος τοῦ Βουσύ, ὅσον ὁ θηριοτρόφος εἶναι κύριος τοῦ λέοντος, τὸν ὁποῖον ὑπηρετεῖ καὶ τρέφει ἐκ φόβου μὴ κατασπαράξῃ αὐτόν. Τοιοῦτος ἦτο ὁ Βουσύ, τὸν ὁποῖον ὁ Φραγκίσκος ἐξώθει εἰς τὰς προσωπικὰς του ἐκδικήσεις, ὅπερ ἤρσκε τῷ Βουσύ.

Ἦς οἱ Ῥοὰν ἐν τῷ οἰκοσῆμῳ αὐτῶν εἶχον ἀναγράψει: «Βασιλεὺς δὲν δύναμαι, δοῦξ δὲν καταδέχομαι, εἶμαι Ῥοὰν», ὁμοίως ὁ Βουσύ εἶχεν ἀσπάσῃ τὴν ἐπομένην θεωρίαν: «Δὲν δύναμαι νὰ γίνω βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, ἀλλ' ὁ κύριος δοῦξ δ' Ἀνζιού δύναται καὶ θέλει νὰ γίνῃ, θὰ εἶμαι λοιπὸν βασιλεὺς τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιού».

Πράγματι δ' ἦτο τοιοῦτος.

Οἱ ὑπρέται τοῦ Σαίν-Λύκ, ἰδόντες εἰσελθόντα ἐν τῷ μεγάρῳ τὸν ἐπίροβον Βουσύ, ἔσπευσαν νὰ εἰδοποιήσωσι τὸν κύριόν δὲ Βρισάκ.

— Ὁ κύριος δὲ Σαίν-Λύκ εἶναι ἐνταῦθα; ἠρώτησεν ὁ Βουσύ, ἐξαγαγὼν τὴν κεφαλὴν του διὰ τῶν περαπετασμάτων τῆς θυρίδος τοῦ φορείου του.

— Ὁχι, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ θυρωρός.

— Ποῦ θὰ εὐρῶ αὐτόν;

— Δὲν ἤξεύρω, κύριε. Μάλιστα εἴμεθα πολὺ ἀνήσυχοι, διότι ὁ κύριος δὲ Σαίν-Λύκ δὲν ἐπέστρεψεν ἀπὸ χθές.

— Μπᾶ! ἀνεφώνησεν ἐκπληκτος ὁ Βουσύ.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια, τὴν ὁποίαν ἔλαβθα τὴν τιμὴν νὰ σὰς εἶπω.

— Καὶ ἡ κυρία δὲ Σαίν-Λύκ;

— Ἡ κυρία εἶναι ἐδῶ.

— Εἰδοποιήσατε, λοιπὸν, τὴν κυρίαν δὲ Σαίν-Λύκ, ὅτι ἤθελον εὐαρεστηθῆ μεγάλως, ἐὰν ἐλάβανον τὴν ἄδειαν νὰ νὰ προσφέρω αὐτῇ τὸ σέβας μου.

Μετὰ πέντε λεπτά, ὁ ὑπρέτης ἐπανῆλθε καὶ ἀνήγγειλε τῷ Βουσύ, ὅτι ἡ κυρία θὰ ὑπεδέχετο αὐτὸν ἀσμενέστατα.

Οὗτος, κατελθὼν τοῦ φορείου του, ἀνῆλθε τὴν μεγάλην κλίμακα. Ἡ Ἰωάννα δὲ Κρισὲ ἦλθεν εἰς προῦπάντησιν αὐτοῦ μέχρι τοῦ μέσου τῆς αἰθούσης τῆς ὑποδοχῆς ἦτο δὲ ὠχρότατη καὶ ἡ ὡς πτερόν κόρακος μέλαινα κόμη αὐτῆς προσέδιδεν εἰς τὴν ὠχρότητα τοῦ προσώπου της τὴν χροιάν τοῦ κίτρινωποῦ ἐλεφαντόδοντος; οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἦσαν ἐρυθροὶ ἐκ τῆς ἀγρυπνίας, ἠδύνατο δὲ τις νὰ διακρίνῃ ἐπὶ τῆς παρειᾶς της αὐλακὰ ἀρτίως κυλισθέντος δάκρυος.

— Καλῶς ἦλθετε, κύριε δὲ Βουσύ, εἶ-

πεν ἡ νεαρὰ γυνή, μολοντί ἡ ὑμετέρα παρουσίᾳ μοὶ ἐμποεῖ φόβον.

— Τί ἐννοεῖτε, κυρία; ἠρώτησεν ὁ Βουσύ τίνος δ' ἕνεκα ἡ παρουσία μου δύναται νὰ ἦναι ἄγγελος δυστυχίματος;

— Συνεπλάκητε τὴν παρελθούσαν νύκτα ὑμεῖς καὶ ὁ Σαίν-Λύκ; ὁμολογήσατέ το.

— Ἐγὼ καὶ ὁ κύριος δὲ Σαίν-Λύκ; ἐπανέλαβεν ὁ Βουσύ ἐκπληκτος.

— Ναί, με ἀπευμάκρουν, ὅπως συνδιαλεχθῆ μετ' ὑμῶν. Σεῖς μὲν ἀνήκετε εἰς τὸν δοῦκα δ' Ἀνζιού, ἐκεῖνος δ' εἰς τὸν βασιλέα; περιήλθετε εἰς ἔριδα. Οὐδὲν πρέπει νὰ μοὶ ἀποκρύψητε, σὰς ἰκετεύω. Θὰ ἐννοεῖτε τὴν ἀνησυχίαν μου. Εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι συναπῆλθε μετὰ τοῦ βασιλέως, ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ συναντηθῆτε; Ὁμολογήσατέ μοι τὴν ἀλήθειαν. Τί συνέβη εἰς τὸν Σαίν-Λύκ;

— Τοῦτο εἶναι ἀληθῶς παράδοξον, κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Βουσύ. Περιέμενον, ὅτι ἠθέλατε μ' ἐρωτῆσαι περὶ τῆς πληγῆς μου καὶ ἀπ' ἐναντίας με ἀνακρίνετε.

— Ὁ κύριος δὲ Σαίν-Λύκ σὰς ἐτραυμάτισε; Λοιπὸν ἐκτυπήθητε ἀνεκράξεν ἡ Ἰωάννα. Βλέπετε...

— Ἀλλ' ὄχι, κυρία, οὐδαμῶς ἐκτυπήθη, τοῦλάχιστον μετ' ἐμοῦ, ἐπομένως, χάρις τῷ Θεῷ, δὲν ἐτραυματίσθη ὑπ' αὐτοῦ. Ἄλλως, ὁ ἴδιος θὰ εἶπεν ὑμῖν, ὅτι νῦν διατελοῦμεν πρὸς ἀλλήλους ὡς ὁ Δάμων καὶ Φιντίας.

— Πῶς ἠδύνατο νὰ μοὶ τὸ εἶπη, ἀφοῦ δὲν ἐπανεῖδον αὐτόν!

— Δὲν τὸν ἐπανεῖδετε; ἀληθεύει, λοιπόν, ὅτι με εἶπεν ὁ θυρωρός σὰς;

— Τί σὰς εἶπεν;

— Ὅτι ὁ κύριος δὲ Σαίν-Λύκ δὲν ἐπέστρεψεν ἀπὸ τῆς ἐνδεκάτης ὥρας τῆς νυκτός. Ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης δὲν ἐπανεῖδετε τὸν σύζυγόν σὰς;

— Οἴμοι! ὄχι.

— Ἀλλὰ ποῦ δύναται νὰ ἦναι;

— Τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν σὰς ἀπευθύνω. — Ὡ! περίεργον! διηγῆθητέ μοι, κυρία, τὰ πράγματα, εἶπεν ὁ Βουσύ, ὑποπτέων τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἠτένισεν αὐτὸν ἐν μεγίστῃ ἀπορίᾳ.

— Ὁχι! εἶναι λυπηρόν, ἐпанέλαβεν ὁ Βουσύ. Ἀπώλεσα πολὺ αἷμα, ὥστε δὲν ἔχω πλήρη τὴν ἐνέργειαν τῶν διανοητικῶν μου δυνάμεων. Εἶπατέ μοι, κυρία, ὀλόκληρον τὴν θλιβερὰν ἱστορίαν.

Ἡ Ἰωάννα ἀφηγήθη πᾶν ὅ,τι ἐγίνωσκε, τούτεστι τὴν πρὸς τὸν Σαίν-Λύκ διαταγὴν τοῦ Ἐρρίκου Γ' τοῦ νὰ συνοδεύσῃ αὐτόν, τὸ κλείσιμον τῶν πυλῶν τοῦ Λούβρου καὶ τὴν ἀπάντησιν τῶν φυλάκων.

— Ἄ! πολὺ καλῶς, εἶπεν ὁ Βουσύ, ἐννοῶ.

— Πῶς! ἐννοεῖτε; ἠρώτησεν ἡ Ἰωάννα.

— Ναί. Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἔφερε τὸν Σαίν-Λύκ εἰς τὸ Λούβρον, ὅποθεν, ἀπαξ εἰσελθὼν, δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ ἐξέλθῃ.

— Διατί δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξέλθῃ;

— Ἄ! εἶπεν ὁ Βουσύ τεταραγμένος,

ζητείτε νὰ σὰς ἀποκαλύψω τὰ ἀπόρρητα τοῦ Κράτους.

— Ἄλλ' ἐπὶ τέλους μετέβην εἰς τὸ Λουβρον, ὡς ἐπίσης καὶ πατήρ μου.

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, οἱ φρουροὶ ἀπήντησαν ἡμῖν, ὅτι ἤγνούσαν τί ἐλέγομεν πρὸς αὐτοὺς καὶ ὅτι ὁ κύριος, δὲ Σαὶν-Λύκ θὰ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ μέγαρόν του.

— Τοῦτο ἀποδεικνύει ἔτι μᾶλλον ὅτι εὐρίσκειται εἰς τὸ Λουβρον, εἶπεν ὁ Βουσύ.

— Πιστεύετε;

— Εἶμαι βέβαιος· ἐὰν δὲ θέλετε, δύνασθε καὶ ἡμεῖς ἐπίσης νὰ βεβαιωθῆτε.

— Πῶς;

— Αὐτοπροσώπως.

— Λοιπόν, δύναμαι;

— Βεβαίως.

— Πλὴν μάτην θέλω παρουσιασθῆ εἰς τὸ ἀνάκτορον, θὰ μοὶ ἐπαναλάβουσι τὰ αὐτά, διότι, ἐὰν ἦτο ἐκεῖ, τίς θὰ μὲ ἠμποδίζε τοῦ νὰ ἴδω αὐτόν;

— Θέλετε νὰ εἰσέλθῃτε εἰς τὸ Λουβρον σὰς λέγω;

— Τί νὰ πράξω;

— Νὰ ἴδῃτε τὸν κύριον δὲ Σαὶν-Λύκ.

— Ἄλλ' ἀφοῦ δὲν εἶναι ἐκεῖ;

— Καὶ ἐγὼ σὰς λέγω, ὅτι εἶναι.

— Παραδόξον!

— Ὅχι, εἶναι βασιλικόν.

— Δύνασθε, λοιπόν, ὑμεῖς νὰ εἰσέλθῃτε εἰς τὸ Λουβρον;

— Βεβαίως. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἡ σύζυγος τοῦ Σαὶν-Λύκ.

— Μὲ ταράσσετε.

— Ἐλθετε.

— Τί ἐννοεῖτε; Ἀξιοῦτε, ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ Σαὶν-Λύκ δὲν δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ Λουβρον καὶ ὅμως θέλετε νὰ μὲ ὀδηγήσῃτε ἐκεῖ ὑμεῖς αὐτοί.

— Καθόλου, κυρία, δὲν θὰ ὀδηγήσω ἐκεῖ τὴν σύζυγον τοῦ Σαὶν-Λύκ... ἀλλὰ μίαν γυναῖκα.

— Τότε μ' ἐμπαίζετε... ἐνῶ δ' ἐννοεῖτε τὴν θλίψιν μου, πράττετε τὴν σκληρότητα ταύτην!

— Ὅχι, ἀγαπητὴ κυρία! ἀκούσατε· εἰσθε εἰκοσάετις, ὑψηλὴ, εὐσταλῆς, ἔχετε μέλανας τοὺς ὀφθαλμούς, ὁμοιάζετε πρὸς τὸν νεώτερον τῶν ἀκολουθῶν μου... ἐννοεῖτε...

— Ὅποια παραφροσύνη, κύριε δὲ Βουσύ! ἀνεφώνησεν ἡ Ἰωάννα, ἐρυθρίασασα.

— Ἀκούσατε! Δὲν ἔχω ἕτερον μέσον. Ἐχετε τὸ δικαίωμα νὰ δεχθῆτε αὐτὸ ἢ ὄχι. Θέλετε νὰ ἴδῃτε τὸν ὑμέτερον Σαὶν-Λύκ; Εἶπατε.

— Ὄ! θὰ ἔδιδον τὰ πάντα εἰς τὸν κόσμον, χάριν τούτου.

— Λοιπόν, σὰς τὸ ὑπόσχομαι, χωρὶς νὰ δώσῃτέ τι.

— Ναί... ἀλλὰ...

— Σὰς εἶπον τὸν τρόπον.

— Ἔστω, κύριε δὲ Βουσύ, θὰ πράξω κατὰ τὴν θέλησίν σας· προειδοποιήσατε ὅμως τὸν νεκρίαν, ὅτι ἔχω ἀνάγκην ἐνὸς τῶν ἐνδυμάτων του, τὸ ὅποιον νὰ δώσῃ εἰς τὴν θεραπαινίδα μου.

— Ὅχι! θὰ σὰς στείλω ἐγὼ ἐν ἐκ τῶν

καίνουργῶν, τὰ ὅποια θέλουσι φέροι οἱ ἀκόλουθοί μου εἰς τὸν προσεχῆ χορὸν τῆς βασιλομήτορος. Ἀφοῦ δὲ περιβληθῆτε αὐτό, θέλετε μὲ συναντήσῃ ἀπόψε εἰς τὴν ὁδὸν Ἁγίου Ὁρορίου, πλησίον τῆς ὁδοῦ Προυβέρ καὶ ἐκεῖθεν...

— Καὶ ἐκεῖθεν;

— Θὰ μεταβῶμεν ὁμοῦ εἰς τὸ Λουβρον.

Ἡ Ἰωάννα κατελήφθη ὑπὸ γέλωτος καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρά της πρὸς τὸν Βουσύ.

— Συγχωρήσατέ με διὰ τὰς ὑπονοίας μου, εἶπεν.

— Ἐξ ὅλης καρδίας.

Ἀποχαιρέτησας δὲ τὴν νεκρὴν γυναικὰ ὁ Βουσύ, ἐπέστρεψε εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅπως προετοιμάσῃ τὰ τῆς μεταμφιέσεως.

Τὴν ἑσπέραν, κατὰ τὴν ὀρισμένην ὥραν, ὁ Βουσύ καὶ ἡ κυρία Σαὶν-Λύκ συνητήθησαν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ φραγμοῦ τῶν Λογμῶν. Ἀνταλλάξαντες δ' ὀλίγας λέξεις, διηυθύνθησαν πρὸς τὸ Λουβρον.

Εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, συνήντησαν μεγάλην συνοδίαν, καταλαμβάνουσαν ὅλον τὸ πλάτος τῆς ὁδοῦ καὶ φράττουσαν τὴν διόδον τῶν διαβάτων.

Ἡ Ἰωάννα ἐροβήθη. Ὁ Βουσύ ἀνεγνώρισεν ἐκ τῶν φώτων καὶ τῶν τυφελῶν τὸν δούκα δ' Ἀνζιού, εὐδιάγνωστον ἄλλως ἔκτε τοῦ μελανολευκοποικιλτοῦ ἵππου του καὶ τοῦ λευκοῦ βελουδίνου μανδύου, τὸν ὅποιον εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ φέρῃ.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Βουσύ, στραφεὶς πρὸς τὴν Ἰωάνναν, ἐστενοχωρεῖσθε, ὠρατὲ μου ἀκόλουθε, πῶς θὰ ἠδύνασθε νὰ εἰσέλθῃτε εἰς τὸ Λουβρον· πλὴν τώρα ἡσυχάσατε, διότι θὰ εἰσέλθῃτε ἐν θριάμβῳ.

Εἶτα δ' ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν δούκα δ' Ἀνζιού ἀνέκραξε δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων του:

— Αἶ, ἐξοχώτατε!

Ὁ πρίγκηψ ἐστράφη καὶ ἀπήντησεν ἐν χαρᾷ:

— Σὺ εἶσαι, Βουσύ; Σ' ἐνόμιζον θανασίμως τετραυματισμένον καὶ μετέβαινον εἰς τὴν κατοικίαν σου.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Βουσύ, χωρὶς κἂν νὰ ἐκφράσῃ τὰς εὐχαριστίας του πρὸς τὸν δούκα, ἐὰν δὲν ἀπέθανον, οὐδεὶς πταίει εἰμὲ ἐγὼ. Τῷ ὄντι, ἐξοχώτατε, μὲ ὠθεῖτε εἰς καλὰς ἐνέδρας καὶ μ' ἐγκαταλείπετε εἰς εὐχαρίστους θέσεις. Χθές, εἰς τὸν χορὸν τοῦ Σαὶν-Λύκ, ἦτο πραγματικὸν σφαγεῖον. Μόνος ἐγὼ ἤμην ἐκεῖ ἐκ τῶν ὑμετέρων καὶ μικροῦ ἐδέησεν, εἰς τὴν τιμὴν μου, νὰ μὲ ἀφαιμάξωσι κατ' ὀλοκληρίαν.

— Μὰ τὸν θάνατον! Βουσύ, θὰ πληρώσωσιν ἀκριβὰ τὸ αἷμά σου καὶ θὰ τοὺς ἀναγκάσω ν' ἀριθμῶσιν τὰς σταγόνας αὐτοῦ.

— Ναί, λέγετε αὐτά, ἀπήντησεν ὁ Βουσύ μὲ τὴν συνήθειαν αὐτῷ ἐλευθερίαν, καὶ ἔπειτα θὰ προσμεριδιάσῃτε εἰς τὸν πρῶτον ἐξ αὐτῶν, τὸν ὅποιον θὰ συναντήσῃτε. Ἐχὼ τοὐλάχιστον μειδιῶντες, ἐδεικνύετε τοὺς ὀδόντας· πλὴν ἔχετε τὰ χεῖλη πολὺ συνεσφιγμένα.

Δμλ.

[Ἐπιτελεῖται συνέττα]

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ

[Συνίχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγ. φύλλον]

Ἡ δύστηνος Χρυσούλα κατεπλάγη, ἰδούσα τὸ τολμηρὸν διάβημα τοῦ νέου, ἀλλὰ δὲν ὠμίλησε, φοβηθεῖσα μὴ ἐξεγείρῃ τοὺς Ἀραβας.

Ὁ Λάμπρος εἰσῆλθεν ὡς βέλος ἐντὸς τῆς σκηνῆς, ἀλλ' ὁ Χαλίλ δὲν ἦτο ἐκεῖ. Ἐξῆλθε τότε, καὶ μένεκ πνέων ἐπὶ τῇ ἀποτυχίᾳ τοῦ σκοποῦ τοῦ ὤρμησε κατὰ τῶν κοιμωμένων στρατιωτῶν. Εἰς σκοπὸς ἐπυροβόλησε, μακρόθεν ἰδὼν αὐτὸν εἰς τὸ φῶς τῆς ἀνκτειλιάσης σελήνης· ἡ σάλπιγξ ἐσήμανε τὸν κίνδυνον, τὸ στρατόπεδον ἄπαν ἐξηγέρθη καὶ οἱ Ἀραβες ἐπέπεσαν κατ' ἀλλήλων, ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ τοῦ τρόμου καὶ τῆς συγχύσεως.

*

Ἡ Χρυσούλα κατ' ἀρχὰς ἔμεινεν ἀναυδος, ὡς ἡ γυνὴ τοῦ Λώτ, καταπληκτος πρὸ τῆς φοβεραῆς σκηνῆς, ἥτις ἤρχισε νὰ ἐκτυλίσσηται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της. Μετὰ μικρὸν ὅμως, συνελθούσα καὶ ἰδούσα τὸν φίλον της ἐν μέσῳ τῶν λογχῶν καὶ τῶν ξιφῶν τῶν ἐχθρῶν, ἔρριψε χαμαὶ τὸ βυτίον καὶ ἔδραμε πρὸς βοήθειάν του. Κραδαίνουσα τὸ κοπτερόν αὐτῆς δίκρανον ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς της, κατέφευγεν αὐτὸ ἔνθεν κακεῖθεν, ἐπιφέρουσα φθορὰν εἰς τοὺς ἀπίστους, οἵτινες, ὑπεχώρουσαν πρὸ αὐτῆς πεφοβισμένοι. Τὸ ὠραῖον αὐτῆς πρόσωπον, ῥοδιζὸν μέσῳ τῶν φλογῶν τῶν πυρῶν, οἱ ἀπαστράπτοντες ὀφθαλμοὶ της, ἡ πλουσία καὶ ξανθὴ κόμη της, ἐπὶ τῶν ὤμων της κυμαινομένη, παρίστα αὐτήν, ὡς ἓνα τῶν ἀγγέλων, μαχόμενον ὑπὲρ τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ.

Καὶ ὁ Λάμπρος ἐμάχετο ἀνδροεῖως καὶ ἀποτελεσματικώτερον. Ἄλλ' οἱ ἐχθροὶ ἦσαν πολυάριθμοι· αἱ κομισθεῖσαι δ' ἄρδεις ἔδειξαν αὐτοῖς τοὺς δύο νέους καὶ ἀναθαρρῖσαντες ἤρχισαν νὰ ἐπιτίθενται λυσσωδέστερον, καὶ προσβάλλοντες αὐτοὺς πανταχόθεν, νὰ ἐμποδίσωσι τὰς κινήσεις των. Αἱ φωνῆς Ἀραψ τὶς κατέφερε διὰ τῆς ἀκτηρίδος τοῦ ὅπλου του ἐκ τῶν ὀπισθεν τοσούτο βίαιον κύπημα κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ Λάμπρου, ὥστε αὐτὸς ἐκλονίσθη καὶ ἔπεσε λιπόθυμος χαμαὶ.

Ἡ Χρυσούλα, ὡς λέξινα βρυχηθεῖσα, κατεκραύνησε τὸν Ἀραβὰ διὰ τοῦ βλέμματός καὶ τῷ ἀπέκοψε τὸν λάρυγγα διὰ τοῦ δίκρανον. Διασκελίσασα εἶτα τὸν φίλον της, ἵνα ἐμποδίσῃ τοὺς ἐχθροὺς νὰ λάβωσι καὶ σκυλεύσωσιν αὐτόν, ἐξηκολούθησε μαχομένη θαρραλέως, ἀπόφασιν ἔχουσα νὰ πωλήσῃ πολὺ ἀκριβὰ τὴν ζωὴν της.

Ἄλλὰ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀντιστῇ ἐπὶ πλέον εἰς τὴν ὀρμὴν τῶν ἐχθρῶν· αἱ δυνάμεις της τὴν ἐγκατέλιπον καὶ παρεδόθη.

— Θάνατος! θάνατος! ἐφώνησαν, ὠρυόμενοι οἱ στρατιῶται.

— Ὅχι! σταθῆτε! διέταξε, φανεὶς ἐν μέσῳ αὐτῶν ὁ Χαλίλ.

*

Ὁ Χαλίλ ἐφθασε κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην. Εἶχε μεταβῆ εἰς Κυλλήνην πρὸς δεξιῶσιν τοῦ Ἰμβραῖμ, ὅστις ἀνεμένετο ἵνα

δισυβήνη αὐτοπροσώπως τὴν πολιορκίαν τοῦ φρουρίου.

Ὁ Χαλίλ ἦτο ἀνὴρ τριακονταετής μόλις, ἀναστήματος ὑψηλοῦ, ἤθους ἀρρένωτου καὶ εἰς τῶν καλλίστων ἀξιοματικῶν τοῦ ἀραβικοῦ στρατοῦ. Καταγόμενος ἐκ Θεσσαλίας, ἐκ γονέων Χριστιανῶν, συνελήφθη παιδίον ἔτι παρὰ πειρατῶν, ἐρρίφθη εἶτα μετ' αὐτῶν εἰς τὰ μπουρτρούμια τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐκεῖθεν δ' ἐξελθὼν ἀνὴρ, μετέβη εἰς Αἴγυπτον μετὰ τὴν σφαγὴν τῶν *Μαμελούκων*, ὅπου διὰ τῶν φυσικῶν αὐτοῦ προτερημάτων καὶ τῆς φορᾶς τῶν πρᾶγματων ἀπέκτησεν ἐπιζήλον βαθμόν, γενόμενος φανατικὸς ὀπαδὸς τοῦ Ἰσλάμ, ὡς ὁ πρῶτος λειτουργὸς τοῦ Μεχμέτ-Ἀλή...

Ὁ Χαλίλ ἔμαθε τὰ συμβάντα. Ἰδὼν τοὺς δύο νέους, οἵτινες συγκεκινημένοι προσέβλεπον ἀλλήλους, ἵνα ἐμπνευσθῶσι θάρρους, καὶ ἐμβαθύνουσι διὰ τοῦ ἐξερρηνητικοῦ βλέμματός του ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν, ἐνόησε τὸ συνδέον αὐτοὺς τρυφερόν αἰσθημα καὶ ἠὺχάριστῃ τὴν τύχην, ἥτις τῷ ἔπεμπε αὐτοὺς, ἀντὶ νὰ ἐκτραπή εἰς ὕβρεις καὶ προπηλακισμοὺς κατὰ τοῦ γένους τῶν *γκαιοῦριδων*, ὡς θὰ ἐπρατε πᾶς ἄλλος ὀθωμανός.

Τοῦ Χαλίλ τὸ σχέδιον ἦτο δαιμόνιον. Ἐσκέφθη, θίγων τὴν τρυφερωτέραν τῆς καρδίας των χορδὴν καὶ ὑποσχόμενος βίον ἡσυχον καὶ εὐδαίμονα εἰς αὐτούς, ὡς τὸν ποθοῦσι πάντες οἱ ἐρασταί, νὰ προσπαθήσῃ ν' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τῶν χειλέων των τὸ κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην σύνθημα τῶν ἐν ἐν τῷ φρουρίῳ καὶ οὕτω διὰ τοῦ δόλου νὰ γίνῃ κύριος αὐτοῦ καὶ νὰ καταλίπῃ τὸν νοθεὸν καὶ ἀηδῆ βίον τῆς πολιορκίας, εἰς δὴ ἦτο καταδεδικασμένος πρὸ μηνός.

Ἀλλὰ πρὸς ἐκπληξιν αὐτοῦ καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ ἀξιοματικῶν οἱ νέοι ἀπέρριψαν εὐθαρσῶς τὰς προτάσεις του.

— Πές τέ μου τὸ σύνθημα, ἐπέμενε λέγων μελιχρῶς ὁ Χαλίλ· δὲν τὸ θέλω γιὰ κακὸ· θὰ στείλω νερὸ καὶ ψωμί 'ς τὸ κάστρο... κ' ἐγὼ Χριστιανὸς εἶμαι.

— Χριστιανὸς καὶ πολεμᾶς τὴν πατρίδα σου;!

— Τί νὰ κάμω, ὅταν τὸ φέραν οἱ καιροί.

— Πές τὰ συμφέροντα καλλίτερα... ἄ! ὄχι πασᾶ· δὲν εἶνε καλὸ πρᾶγμα... ὅποιος κυττάει τὸ συμφέρον δὲν ἔχει πατρίδα.

Ὁ Χαλίλ ἐμειδίασε διὰ τοὺς λόγους τοῦ νέου καὶ ἐπιτηδεῖως ἤρχισε πάλιν τὰς προτάσεις του καὶ τὰς σκηνηντικὰς ὑποσχέσεις του· ἀλλ' οἱ νέοι ἔμενον ἀκαμπτοι, ὡς γρανίτης.

— Ἐμεῖς τῶς εἰπαμε· ἂν δὲ σᾶς διώξουμε ἀπὸ τὸν τόπο μας δὲ θὰ στεφνωθοῦμε, εἶπεν ἀποφασιστικῶς ὁ Λάμπρος, προσβλέπων τὴν σύντροφόν του.

Τότε ὅμως ὁ Χαλίλ ἐξεμάνη καὶ ἐσκέφθη δι' ἀπειλῶν καὶ βρασάνων νὰ κατορθώσῃ ὅ, τι δὲν κατορθοῦ διὰ τῶν ὑποσχέσεων. Διέταξε νὰ μεταφέρωσιν εἰς τὴν σκηνὴν του τὴν Χρυσούλαν καὶ νὰ κακοποιήσῃ διαφοροτρόπως τὸν Λάμπρον.

Ἡ νεανίς ἀπεσπάρθη διὰ τῆς βίας ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τοῦ νέου.

— Ὅτι καλὸ, Χρυσούλα· τῆ εἶπεν οὗτος στενάξας... κύτταξε!.. μὴ φοβηθεῖς τίποτα...

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐλαμψαν ὑπὸ τὰ σκότη τῆς νυκτός.

✱

Ἦδη ὁ Λάμπρος προσδεδεμένος ἐκ τῶν ποδῶν ἀπὸ τινος κλάδου μωρέας, ἠωρεῖτο ἀνωθεν πυρᾶς ἐξ ἀχύρων, τῶν ὁποίων ὁ καπνὸς τὸν ἀπέπνιγεν. Οἱ βασανισταὶ του ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν παρώτρυνον αὐτὸν ὅπως φανερώσῃ τὸ σύνθημα καὶ ἀπαλλαγῇ τῶν βασάνων.

— Ἄ! νὰ χαθῆτε, στραβακραπάδες!.. ἔλεγε πλήρης ἀγανακτικῆς ὁ Λάμπρος.

Μετὰ μικρὸν οἱ βασανισταὶ, φοβηθέντες μὴ ἀποπνιγῇ ὑπὸ τοῦ καπνοῦ, ἀπέσυραν τὸν νέον τῆς πυρᾶς καὶ προσδέσαντες αὐτὸν ὄρθιον ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τῆς μωρέας ἤρχισαν τὴν μασιτίωσιν. Ἡ μάστιξ ἔσχιζε τὸν ἀέρα καὶ κατέπιπτε συρίζουσα ἐπὶ τῆς ράχους τοῦ νέου, ὑψοῦσα αἰματώδεις γραμμὰς ὑπὸ τὸ ὑποκαίμισον. Ὁ Λάμπρος ἔχων κατεβηχασμένους ἐξ αἰσχύνῃς τοὺς ὀφθαλμούς, οὐδεμίαν ἐξέφερε κραυγὴν ἄλλους, ἀλλ' ὕβρεις μόνον κατὰ τῶν βασανιστῶν του.

Αἰφνης ἐκ τῶν ἐνδοτέρω τῆς σκηνῆς τοῦ πασᾶ ἠκούσθη ἐκπυροκοκρότησις καὶ ταύτην ἐπηκολούθησε κραυγὴ ἀπέλιπτικῆ. Ὁ ἀθλιος Χαλίλ, μανιώδης γενόμενος, διότι ἡ Χρυσούλα δὲν ἔστεργεν εἰς τὰς πικραλόγους ὀρέξεις του, ἐπληξεν αὐτὴν διὰ σφαίρας πιστολίου εἰς τὸ στήθος· εἶτα δὲ διέταξε καὶ τὴν ἐρριψαν αἰμόφυρτον καὶ ἀσπαίρουσαν πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Λάμπρου.

— Σκυλιε! εἶπεν οὗτος, προσπαθῶν νὰ διαρρήξῃ τὰ δεσμὰ του· ἀπιστοὶ! λύστε με μιὰ καὶ βλέπετε... ὅταν σοῦ βαστάει ἔλα νὰ μετρηθῆς μαζὶ μου, Χαλίλ!..

Παράφορος ὁ πασᾶς ὄρμησε καὶ ἐρῶπισε τὸν νέον· εἶτα δούς διαταγὰς τινὰς ἀπεσύρθη εἰς τὴν σκηνὴν του. Τότε δύο Ἄραβες πληρώσαντες διὰ πυρίτιδος μόνον πλατύκανον πιστόλων ἐξεκένωσαν αὐτὴν πρὸ τοῦ προσώπου τοῦ νέου. Οὗτος ἐξέφερε κραυγὴν ὀδύνης καὶ ἐλευθερωθεὶς τῶν δεσμῶν του, ἐκυλίσθη ἐπὶ τοῦ ἀσπαίρουτος ἔτι πτώματος τῆς μνηστῆς του...

Ἡ νύξ ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέρας τῆς τὰ μελανὰ νέφη, τὰ ἀφ' ἑσπέρας τὸν οὐρανὸν καλύπτοντα, συνεπικνωθήσαν ἔτι μᾶλλον, ῥαγδαία δὲ βροχὴ ἐπηκολούθησεν...

Αἱ πρῶται λάμψεις τῆς αὐγῆς ἐφάνησαν ἤδη εἰς τὸν ὀρίζοντα· ὁ ἥλιος μετ' ὀλίγον θὰ ἀνατείλῃ καλλιφεγγής, ἀλλ' ὁ Λάμπρος δὲν ἔθ' τὸν ἴδῃ ποτὲ πλέον!..

✱

Μεταξὺ τῶν σεβασμιῶν μοναχῶν τῆς Μονῆς Βλαχερνῶν, ὑπάρχει ἡδὴ γέροντων πολυῖος, οὗ τὸ πρόσωπον, φοβερόν τὴν ὄψιν, περιβάλλεται ὑπὸ θείας τινὸς αἰγλης καὶ στεφάνου αἰδίου, δι' οὗ κοσμοῦνται μόνον οἱ μάρτυρες τῆς Πίστews καὶ τῆς Πατριδος. Εἶνε τυφλὸς καὶ ὀνομάζεται πάτερ Λαυρέντιος.

Ἄλλ' ὑπὸ τοιοῦτον ἦπιον ἦθος καὶ ἰερόν ἐνδύμα κρύπτεται ὁ ἄλκιμος τοῦ ἀγῶνος ὀπλίτης· ὁ καπετὰν Λάμπρος.

Τῆ προτροπῇ τοῦ Μιχαὴλ Σισίνα, οἱ πολιορκούμενοι παρεδόθησαν τὴν ἐπομένην ἡμέραν καὶ χίλια διακόσια γυναικικοπαῖδα ἐπωλήθησαν εἰς τὰς ἀγορὰς τῆς Ἀλεξανδρείας. Οἱ Ἄραβες, αὐθημερόν ἀναχωρήσαντες διὰ Πάτρας, οὐδαμῶς ἀνεμνήθησαν τοῦ τυφλοῦ Λάμπρου, ὅστις, λαβὼν ἐπ' ὤμου τὸ πτώμα τῆς φιλοτάτης του, διήλθεν ἀργεβατῶν καὶ σφαλλῶν τὴν τρίβον, τὴν ἀγούσαν ἀπὸ τοῦ φρουρίου εἰς τὴν Μονὴν καὶ ἐνταφιάσας αὐτὴν ἐκεῖ, ἀφιέρωσεν ἐκυτόν εἰς τὸν Θεόν, ὅπως δέηται ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς Ἐκείνης.

Ἦδη παρήλθον τὰ ἔτη. Οἱ ἐσβεσμένοι ὀφθαλμοὶ του ἀνοῦνται νὰ δειξῶσιν αὐτῷ τὴν γραφικὴν τῆς κοιλάδος, ἐν ἣ ἡ Μονή, ἀποψιν, οἱ δὲ πόδες του, ἀδύνατοι, ἀρνοῦνται νὰ φέρωσιν αὐτὸν ποῦ. Μόνον ὁ τάφος τῆς μνηστῆς του ἔλκει αὐτόν, ὡς μαγνήτης. Ἐκάστην ἡμέραν, μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, στερωθὲν τὸ ποδὶ καὶ ἀπροσκόπτως, ἀνευ ὀδηγοῦ, κατευθύνεται πρὸς αὐτόν, ὅστις ὀμοιάζει πρὸς εὐώδη ἀνθῶνα, καὶ μένει ἐπὶ πολὺ, νομίζων ὅτι εὐρίσκει εἰς τὸν ψιθυρον τῶν φύλλων τὴν ἀναπνοὴν καὶ εἰς τὰ μῦρα τῶν ἀνθέων τὴν ἀθάνατον ψυχὴν τῆς Χρυσούλας.

✱

— Κακὴ ζωὴ... ἀραγνιασμένη· μοὶ εἶπεν ἡμέραν τινὰ, ὅτε ἐπισκεφθεὶς ἠρωτησα αὐτὸν πῶς διάγει· νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἀλήθεια, εἶνε καλλίτερο τὸ μακροῦτι ἀπὸ τὸ λιθάνι... Ἄς ἀκουσθῇ πάλι τὸ ντουφέκι καὶ νὰ δειγῆς πῶς θὰ ζανκνεϊσῶ, πῶς θὰ βάλω 'ς τὰ ποδία φτερά...

Πλὴν τὸ ντουφέκι πότε θ' ἀκουσθῇ;..

ΑΝΔΡΕΑΣ Δ. ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Ν. Ι. Κ. Γαστόνην. Σᾶς ἐνεγράψμεν' τ. Α' ἀπεστάλη, μᾶς δρέϊετε δρ. 2, διότι ἡ συνδρομὴ εἶναι δρ. 6' τοῦ αἰτουμένου φύλλου διεκόπη ἡ ἐκδοσις.—κυρίαν Αἰκ. Π. Ἀργοστόλιον Ἐλήφθη' εὐχαριστοῦμεν· βιβλίον ἀπεστάλη, ὅθ' φροντισόμεν δι' ὅ, τι μᾶς γράφετε.—κ. Α. Π. Πάτρας. Ἐστάλην διὰ τὰ λοιπὰ ἐξηγηθεῖ καλλίτερον, παρακαλοῦμεν.—κ. Σ. Ι. Φ. Πειραιᾶ. Ἐστάλησαν.—κ. Δ. Γ. Ζάκυνθος. Ἐστάλησαν. Μὴ βιάζεσθε.—κυρίαν Χ. Ρ. καὶ κ. Κ. Γ. Ζαβέρδων. Ἐνεγράφητε.—κ. Γ. Μ. Β. Σύρον. Ἀπεστάλησαν πλὴν ἐνός, ἐξαντληθέντος· ὑπόλοιπον ἐπιστρέφετε.—κ. Γ. Δ. Ναύπλιον. Ἐλήφθησαν πάντα λαμβάνετε ταχυδρομικῶς.—κ. Κ. Μ. Πόρον. Ὁ Α' τόμος τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, ἀπαρτιζόμενος ἐκ 53 φυλλῶν, τιμ. δρ. 5, δεδεμ. δρ. 7.—κ. Ι. Π. Φ. Ι. Δ. Κ. καὶ Ν. Δ. Τ. Βάλων, κυρίαν Π. Δ. Μεσολόγγιον, Ν. Α. Β. καὶ Α. Χ. Κέρκυραν, Π. Δ. Μεσολόγγιον, Δ. Σ. Κ. καὶ Α. Δ. Ι. Ἀρίσσαν, Ν. Ρ. Α. Κορώνην, Φ. Σ. καὶ Γ. Μ. Ναύπλιον, Κ. Δ. Π. Ἀργοστόλιον, κυρίαν Σ. Κ. Π. Ἀμπελάκια Λαρίσσης, Δ. Κ. Λαύριον, κυρίαν Χ. Δ. Π., Μ. Κ. Σ. καὶ Γ. Σ. Σύρον, κ. Ι. Γ. Ἐ. Ἀλεξάνδρειαν. Ἐλήφθησαν, βιβλία ἀπεστάλησαν.—κ. Π. Ζ. Σύρον. Καὶ οἱ 4 τόμοι (σελ. 510) τοῦ μυθιστορηματος· Ἐτὸ Δύο Αἰκνα, τιμῶνται δρ. 2, 40, ἅμα τῇ λήψει τοῦ ἀντικείμενου, ὅς ἀποστέλλομεν αὐτοὺς ταχυδρομικῶς.—κ. Γ. Γ. Γαλιζιον καὶ Θ. Β. Κωνσταντινῶν. Ἐπιστολὴν μᾶς ταχυδρομικῶς.—κ. Ν. Κ. Π. Ὁδησόν. Ἀμπαβάνε μόνον τὸ ἐν, διότι τὸ ἔτερον ἐξηγητήθη.—κ. Π. Κ. Τρίπολι. Ἀναλαμβάνομεν τὴν ἐν τῷ ἡμετέρῳ τυπογραφεῖν ἐκτύπωσιν, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ἀπαράβατον ὄρον τῆς προκαταβολῆς τοῦ ἡμίσεως τῆς ἀξίας.—κ. Α. Δ. Π. Ζ. Μύκωνον. Δ' ἀπεστάλη, μένον εἰς χεῖράς μας δρ. 1, 20.—κ. Δ. Κ. Πάτρας. Συνδρομαὶ Δ. Γ., Κ. Δ. καὶ Σ. Ρ. ἐλήφθησαν, συνδρομὴ Ἄστειως· ἐπληρώθη, ὅθ' φροντισόμεν δι' ὅ, τι μᾶς γράφετε.—κ. Ν. Κ., Ν. Τ. καὶ Α. Ι. Ἀρίσσαν, Μ. Χ. Α. Ἀλαμῶν, Α. Α. καὶ Ν. Κ. Ο. Ἄρταν, Π. Δ. Π. Βάλων. Ἐλήφθησαν· βιβλία ἀπεστάλησαν.—κ. Ν. Α. Ἀθήνας. Ἄδετος δρ. 5, δεδεμένος δρ. 7.